ΕΛΤΑ Hellenic Post
PRESS POST X+5 ISO PRESS POST
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο ΧΑΝΙΑ ΚΔ(Σ)
Αριθμός Άδειας ΟΤ ΚΕ 260013

ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄
ΤΕΥΧΟΣ 60

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ - ΧΑΝΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Πατριαρχική Ἀπόδειξη γιά τήν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων 2021 3
Δελτίον Τύπου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης γιά ἀνάρτηση Μόσιαλου 6
Δελτίον Τύπου Ἐκκλησίας Κρήτης γιά ὑγεία Α.Θ.Π. κ.κ. Βαρθολομαίου 7
Δελτίον Τύπου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης:
τό τριπρόσωπο γιά τήν Ἀρχιεπισκοπή Κρήτης 8
Ἀνακοινωθέν Ἱερᾶς Επαρχιακῆς Συνόδου Ἐκκλησίας Κρήτης 9
Ἀνακοινωθέν Ἱερᾶς Επαρχιακῆς Συνόδου Κρήτης
γιά ἐκλογή Μητροπολίτου Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου 10
Ἐγκύκλιος ἐπί τῇ εορτῇ τῶν Χριστουγέννων,
τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Δαμασκηνοῦ 12
Ἡ ἁγιότητα καί ὁ σύγχρονος κόσμος 16
Τό πνεῦμα τοῦ Ταρσιζίου 28
Νεανικές Ἀνησυχίες 30
Δράσεις καί Γεγονότα 32

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ PIXEL ART

ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ - ΤΕΥΧΟΣ 60, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

Ἰδιοκτήτης: Ἱερά Μητρόπολις Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου.

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου, κ.κ. Δαμασκηνός.

Ἐπιμέλεια Ὕλης - Ὑπεύθυνοι περιοδικοῦ: κ. Εὐστράτιος Χατζηδάκης - Θεολόγος, κα Στέλλα Περάκη - Φιλόλογος.

Φιλολογική Ἐπιμέλεια: κα Στέλλα Περάκη - Φιλόλογος.

Συνδρομή: Προαιρετική.

Ἠλεκτρονική σελιδοποίηση - Ἐκτύπωση: ΣΑΪΣΗΣ Τηλ.: 210-34.76.090

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

Αριθμ. Πρωτ. 773

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕῸ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοί συλλειτουργοί καί εὐλογημένα τέκνα,

Φθάσαντες καί πάλιν εἰς τήν πάμφωτον ἑορτήν τῆς κατά σάρκα Γεννήσεως τοῦ ἐπισκεψαμένου ἡμᾶς ἐξ ὕψους Σωτῆρος Χριστοῦ, δοξάζομεν ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ. Ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ προαιωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι «τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον», τό ὑπέρλογον «ἀεί μυστήριον» τῆς θεανθρωπίνης κοινωνίας. Ὁ Θεός, ὡς λέγει μέ ὑπέροχον τρόπον ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ὡς φιλάνθρωπος ἐκ τῆς ἀνθρώπου οὐσίας ἀληθῶς ἄνθρωπος γεγονώς, τόν τοῦ πῶς ἄνθρωπος γέγονε τρόπον μένει διά παντός ἔχων ἀνέκφαντον· ὑπέρ ἄνθρωπον γάρ γέγονεν ἄνθρωπος»[1].

Ἡ θεία Ἐνσάρκωσις, ὁμοῦ μετά τῆς φανερώσεως τῆς ἀληθείας περί τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτει καί τήν ἀλήθειαν καί τόν τελικόν προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, τήν κατά χάριν θέωσιν. Θεολογικώτατα, ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας διακηρύσσει ὅτι ὁ Χριστός «τόν ἀληθινόν ἄνθρωπον καί τέλειον πρώτος καί μόνος ἔδειξεν»[2]. Ἔκτοτε, ὁ τιμῶν τόν Θεόν ὀφείλει νά σέβεται καί τόν ἄνθρωπον, καί ὁ ὑποτιμῶν τόν ἄνθρωπον ἀσεβεῖ πρός τόν Θεόν, τόν προσλαβόντα τήν ἡμετέραν φύσιν. Ἐν Χριστῷ, ὁ λόγος τῆς θεολογίας περί τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν ταύτῷ καί λόγος περί τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἔνσαρκος Θεία Οἰκονομία αναιρεῖ ὁριστικῶς τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὡς δυνάστου, τιμωροῦ καί ἀντιπάλου τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός εἶναι πανταχοῦ, πάντοτε καί ἐν παντί ἡ ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ὑπερασπιστής τῆς ἐλευθερίας του. Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἡ σάρξ τήν ὁποίαν ἀνέλαβεν ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ[3], εκπροσωπεῖ, ἐκφράζει καί διακονεῖ αὐτό τό πανσωστικόν μυστήριον τῆς θεανθρωπινότητος.

Μέ λάβαρον τήν ἐν Χριστῷ «ἄλλην πλᾶσιν» τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἀνακαίνισιν συμπάσης τῆς κτίσεως, ἡ Ἐκκλησία δίδει καί σήμερον τήν καλήν μαρτυρίαν ἔναντι ὅλων τῶν ἐξελίξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τήν ἱερότητα τού ανθρωπίνου προσώπου καί τήν ακεραιότητα της δημιουργίας, βιούσα καί κηρύττουσα τήν ἀλήθειαν τῆς γνησίας πνευματικῆς ζωῆς καί τόν πολιτισμόν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀλληλεγγύης. Διδούσα λόγον «περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»[4], οὐδόλως θεωρεῖ τόν σύγχρονον πολιτισμόν ὡς τήν νέαν ἁμαρτόζωον Νινευί, ἐπικαλουμένη ὡς ὁ Ἰωνᾶς τήν θείαν μῆνιν ἐπ' αὐτόν καί τόν αφανισμόν του, ἀλλά αγωνίζεται διά τήν ἐν Χριστῷ με-

1. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια διάφορα Θεολογικά καί Οἰκονομικά περί ἀρετῆς καί κακίας, ἑκατοντάς πρώτη, ΙΒ', PG 90, 1184.

2. Νικολάου Καβάσιλα, Περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, PG 150, 680-81.

3. Πρβλ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία πρό τῆς ἑξορίας, PG 52, 429.

4. Πρβλ. Α΄ Πέτρ. γ', 15.

ταμόρφωσιν αὐτοῦ. Ἀπαιτεῖται εἰς τήν ἐποχήν μας ποιμαντική φαντασία, διάλογος ὄχι ἀντίλογος, μετοχή ὄχι ἀποχή, συγκεκριμένη πράξις ὄχι ἀπόκοσμος θεωρία, δημιουργική πρόσληψις ὄχι γενική ἀπόρριψις. Ὅλα αὐτά δέν λειτουργοῦν εἰς βάρος τῆς πνευματικότητος καί τῆς λατρευτικῆς ζωῆς, ἀλλά ἀναδεικνύουν τήν ἀδιάσπαστον ἑνότητα τῆς λεγομένης «καθέτου» καί «ὁριζοντίου» διαστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας καί μαρτυρίας. Πιστότης εἰς τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἐγκλωβισμός εἰς τό παρελθόν, ἀλλά ἀξιοποίησις τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος προσφυῶς ἐν τῷ παρόντι.

Καί κατά τό παριππεῦον ἔτος, ἡ πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ Covid-19 ἐταλάνισε τήν ἀνθρωπότητα. Δοξάζομεν τόν Θεόν τοῦ ἐλέους, τόν κρατύναντα τούς εἰδικούς ἐπιστήμονας εἰς τήν ἀνάπτυξιν ἀποτελεσματικῶν ἐμβολίων καί ἄλλων φαρμάκων διά τήν ἀντιμετώπισιν τῆς κρίσεως καί καλοῦμεν ὅσους πιστούς δέν ἔχουν ἀκόμη ἐμβολιασθῆ νά τό πράξουν, πάντας δέ νά ἀκολουθοῦν τά προτεινόμενα ὑπό τῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν μέτρα προστασίας. Ἡ ἐπιστήμη, ἐφ᾽ ὅσον λειτουργεῖ ὡς διάκονος τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι πολύτιμον δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ὀφείλομεν νά δεχώμεθα εὐγνωμόνως τό δῶρον καί νά μή παρασυρώμεθα ἀπό τάς ἀνευθύνους φωνάς τῶν μή ἐπαϊόντων καί τῶν αὐτοανακηρυχθέντων εἰς ἐκπροσώπους τοῦ Θεοῦ καί τῆς γνησίας πίστεως «πνευματικῶν συμβούλων», αὐτοαναιρουμένων ὅμως οἰκτρῶς, λόγῳ τῆς ἀπουσίας ἀγάπης πρός τόν ἀδελφόν, τήν ζωήν τοῦ ὁποίου ἐκθέτουν εἰς μέγαν κίνδυνον.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα,

Μέ ἀμετακίνητον πίστιν ὅτι τήν ζωήν ἑκάστου ἐξ ἡμῶν καί τήν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης κατευθύνει ὁ Θεός τῆς σοφίας καί τῆς ἀγάπης, προσβλέπομεν εἰς ἓν αἴσιον 2022, τό ὁποῖον, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωτερικῶν δεδομένων καί τῶν ἐξελίξεων, θά εἶναι δι᾽ ἡμᾶς πάντας ἔτος σωτήριον, ἐφ᾽ ὅσον καί κατ᾽ αὐτό τήν πορείαν τῶν πραγμάτων κατευθύνει ὁ φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν Χριστός, «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»[5].

Τοῦ Κυρίου εὐδοκοῦντος, κατά τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα τοῦ ἐπερχομένου ἔτους, θά πραγματοποιηθῇ ἐν τῷ πανσέπτῳ καθ᾽ ἡμᾶς Κέντρῳ, ἡ τελετή Καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου. Θεωροῦμεν ἀνεπανάληπτον θείαν δωρεάν πρός τήν ἡμῶν Μετριότητα, ὅτι θά ἀξιωθῶμεν νά προστῶμεν τῆς πανηγυρικῆς καί κατανυκτικῆς αὐτῆς τελετουργίας διά τετάρτην φοράν κατά τήν διάρκειαν τῆς ταπεινῆς ἡμῶν Πατριαρχίας. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Μέ αὐτά τά αἰσθήματα, προσκυνοῦντες εὐσεβοφρόνως τό ἐν Βηθλεέμ τεχθέν παιδίον Ἰησοῦν, στρέφομεν τήν σκέψιν ἡμῶν πρός τούς ἐκεῖσε ἀδελφούς Χριστιανούς μας καί προσευχόμεθα διά τήν εἰρηνικήν καί ἁρμονικήν συνύπαρξιν ὅλων τῶν διαβιούντων εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν.

Ἐπί δέ τούτοις, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν, τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν, εὐλογημένον τό Ἅγιον Δωδεκαήμερον, ὑγιηρόν δέ, καλλίκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καί μεστόν θείων δωρημάτων τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητας τοῦ Κυρίου, Ὧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Χριστούγεννα ,βκα'
Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

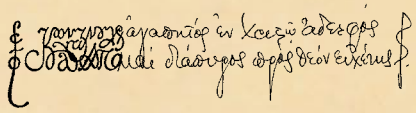

Ἀναγνωσθήτω ἐπ᾽ ἐκκλησίας κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μετά τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

5. Α΄ Τιμ. β', 4.

Ο,ΤΙ ΜΠΟΡΩ ΠΡΟΣΦΕΡΩ

ΣΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΚΕΜΕΝΟ ΑΔΕΡΦΟ ΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:

ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

495/296057-57

IBAN: GR4001104950000049529605757

ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ: (BIC)ETHNGRAA

ΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΧΑΝΙΩΝ

176495001

IBAN: GR8506900010000000176495001

ΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5765100170536

IBAN: GR7901727650005765100170536

SWIFT-BIC PIRBGRAA

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ:

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ Ι.Μ.Κ.Α.

Δελτίον Τύπου γιά ἀνάρτηση Μόσιαλου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, μέ βαθύτατη θλίψη πληροφορήθηκε τήν ὑβριστική ἀνάρτηση τοῦ Καθηγητῆ κ. Ἠλία Μόσιαλου, ἀναφορικά πρός τό Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν Ὑπερευλογημένη Κυρία Θεοτόκο καί τόν Μνήστορα Ἰωσήφ καί ἐκφράζει εὐθέως τήν ἀποδοκιμασία Της στήν ἀπαράδεκτη καί προσβλητική αὐτή ἀνάρτηση, πού ἀπαξιώνει τήν ἀμώμητη Πίστη μας, καθώς καί σέ κάθε μορφῆς ὑβριστική καί προσβλητική συμπεριφορά.

Ἡ Ὀρθόδοξη πίστη, καθώς καί ὁποιαδήποτε πίστη κάθε ἑνός ἀνθρώπου εἶναι σεβαστή καί δέν ἐπιτρέπεται νά ἀντιμετωπίζεται μέ τρόπο ρατσιστικό καί ἀνεύθυνο καί δή ἀπό ἀνθρώπους πού κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις καί ἐκπροσωποῦν μάλιστα τή Χώρα μας στό ἐξωτερικό.

Διερωτᾶται εὐλόγως ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, ἐάν τέτοιου τύπου ὑβριστικές τοποθετήσεις συμβάλλουν στήν καταλλαγή ἤ βοηθοῦν στήν εἰρηνική συνύπαρξη καί συμφιλίωση τῶν πολυπολιτισμικῶν μωσαϊκῶν πού διαμορφώνονται κυρίως στήν Εὐρώπη. Ἄραγε, ἀναλόγου περιεχομένου ἀναρτήσεις ἐκφράζουν τόν Ἀκαδημαϊκό, τόν Εὐρωπαϊκό καί τόν Πολιτικό Πολιτισμό μας;

Ὅταν ὅλοι μαζί προσπαθοῦμε στόν κοινό ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ κορωνοϊοῦ Covid-19, τονίζοντας τήν ἀξία τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ὑγείας καί τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, δηλώσεις αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου καί τοῦ ἤθους δέν δημιουργοῦν δυσπιστία καί ἀμφιβολία καί δέν κλονίζουν τήν ἐμπιστοσύνη σέ πρόσωπα καί θεσμούς;

Εἶναι γεγονός ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ διαφύλαξη τῆς δημόσιας ὑγείας, τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητας καί τῆς βιολογικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἐπίσης πρέπει νά εἶναι σαφέστατο ὅτι εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη ἡ ἀνάγκη τῆς διαφύλαξης τῆς ψυχικῆς καί πνευματικῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία τροφοδοτεῖται καί ἀπό τήν πίστη του στον Θεό.

Ἄλλωστε, ὀφείλουμε νά διαπιστώσουμε μέ εἰλικρίνεια ὅτι ἡ πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ δέν ἔχει μόνο ἀνθρώπινες καί ὑλικές πτυχές, ἀλλά ἀδιαμφισβήτητα ἔχει καί οὐράνιες καί πνευματικές προεκτάσεις!

Ἡ ἔλλειψη σεβασμοῦ στήν πίστη ἑνός λαοῦ καί ὁ χλευασμός τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Χριστιανοσύνης, τήν ὁποία ἑκατομμύρια Χριστιανῶν ἀνά τόν κόσμο ἑτοιμάζονται νά ἑορτάσουν, δέν ἀμαυρώνουν τό κορυφαῖο τοῦτο Μυστήριο, ἀλλά φανερώνουν ἔλλειμα πολιτισμοῦ καί τρέφουν τά φαινόμενα Χριστιανοφοβίας. Ὅταν μάλιστα τοῦτο συμβαίνει ἀπό θεσμικά πρόσωπα πού θέλουν νά ἔχουν λόγο καί ρόλο στή ζωή αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τότε ὁ κίνδυνος γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερος.

Προσδοκοῦμε τήν ἀπόσυρση τῆς βλάσφημης αὐτῆς ἀνάρτησης.

Καλά Χριστούγεννα καί ὁ Θεός τῆς εἰρήνης ἄς φωτίζει τίς καρδιές καί τίς διάνοιες ὅλων μας!

Ἐν Ἡρακλείῳ, τῇ 24ῃ Δεκεμβρίου 2021

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

Δελτίον Τύπου Ἐκκλησίας Κρήτης γιά ὑγεία Α.Θ.Π. κ.κ. Βαρθολομαίου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, καθώς πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, στό πλαίσιο τακτικοῦ ἐλέγχου, βρέθηκε σήμερα θετικός στόν κορωνοϊό Covid-19, ἐκφράζει τίς θερμές εὐχές Της καί ἐντείνει τίς προσευχές Της πρός τό Θεῖον Βρέφος, γιά τήν ἐνίσχυση, τήν ἐνδυνάμωση καί τήν ταχεία ἀνάρρωση τοῦ Παναγιωτάτου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, ἀπό τήν ἀρχή αὐτῆς τῆς δοκιμασίας, ἐνωτίσθηκε τήν ὑπεύθυνη φωνή τοῦ Πατριάρχου μας καί τήν πατρική Του προτροπή νά ἀκοῦμε τούς εἰδικούς καί νά ἐπιλέγουμε τήν ὀρθή καί θυσιαστική στάση ζωῆς, ἡ ὁποία πρέπει νά χαρακτηρίζει τούς Χριστιανούς.

Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία τῆς Μεγαλονήσου δέν ἔπαυσε τίς δεήσεις Της πρός τόν Τρισάγιο Θεό γιά τή στήριξη τοῦ Ἰατρικοῦ καί τοῦ Νοσηλευτικοῦ Προσωπικοῦ, καθώς καί ὅλων τῶν ἀσθενῶν, ἀπό τήν ἀσθένεια αὐτή, ἡ ὁποία μέ τίς ἐπικίνδυνες μεταλλάξεις της, ἁπλώνεται σέ ὁλόκληρη τήν Οἰκουμένη, μέ ἰδιαίτερη ἔνταση τίς τελευταῖες ἡμέρες.

Ἡ Ἱεραρχία, ὁ Ἱερός Κλῆρος, οἱ Μοναστικές Ἀδελφότητες καί ὁ φιλογενής Κρητικός Λαός, ὑψώνουμε τήν καρδιακή προσευχή μας καί παρακαλοῦμε τόν Θεό γιά τή διαφύλαξη τῆς πολυτίμητης ὑγείας τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι προσβλήθηκαν ἀπό τόν κορωνοϊό.

Ὁ Σαρκωθείς Θεός ἄς ἔλθει βοηθός καί σκεπαστής ὅλων μας καί ἄς βοηθήσει γρήγορα νά ὑπερβοῦμε τήν παγκόσμια αὐτή δοκιμασία!

Ἐν Ἡρακλείῳ, τῇ 24ῃ Δεκεμβρίου 2021

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης ἀνακοινώνει στόν Ἱερό Κλῆρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί τόν εὐσεβῆ Κρητικό Λαό ὅτι συνεδρίασε σήμερα, Τρίτη, 28 Δεκεμβρίου 2021, στό Ἡράκλειο, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ. Εἰρηναίου, Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης, μέ μοναδικό θέμα τήν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου γιά τήν ἐκλογή Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης, σύμφωνα μέ τό 19ο ἄρθρο τοῦ Ν. 4149/1961 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὅπως αὐτό ἀντικαταστάθηκε μέ τό 52ο ἄρθρο τοῦ Ν. 4310/2014 (Φ.Ε.Κ. 258/τ.Α΄/8-12-2014).

Τό τριπρόσωπο πού προέκυψε, μετά ἀπό μυστική ψηφοφορία, ἀποτελεῖται ἀπό τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιο (μέ 7 ψήφους), Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιο (μέ 7 ψήφους), καί Πέτρας καί Χερρονήσου κ. Γεράσιμο (μέ 5 ψήφους).

Ἡ Ἐκκλησία Κρήτης ἀπέστειλε αὐθημερόν τό ὡς ἄνω Τριπρόσωπο στήν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα

τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά τά περαιτέρω, καί στή συνέχεια τό γνωστοποίησε στήν Ἑλληνική Κυβέρνηση, σύμφωνα μέ τόν Νόμο.

Ἡράκλειο, 28 Δεκεμβρίου 2021
Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας
τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς
Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, ἐξ ἀφορμῆς πρόσφατης ἀνυπόστατης καί ἐξόχως συκοφαντικῆς δημόσιας ἀναφορᾶς κληρικοῦ τῆς Κρήτης, περί οἰκονομικῆς συναλλαγῆς τῆς Ἐκκλησίας μέ τό Κράτος, γιά τό κλείσιμο τῶν Ἱερῶν Ναῶν κατά τήν περίοδο τῆς πανδημίας, διαψεύδει κατηγορηματικά τίς ἐν λόγῳ ἀναληθεῖς καί ἀπαράδεκτες ἀναφορές καί καθιστᾶ σαφές ὅτι, γιά τή συμπεριφορά τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ, θά ἀκολουθηθοῦν τά προβλεπόμενα ἀπό τά ἁρμόδια Ἐκκλησιαστικά Ὄργανα.

Ἡ Ἐκκλησία Κρήτης καλεῖ, γιά ἄλλη μία φορά, ὅλους τούς ἀνθρώπους νά μήν παρασύρονται ἀπό ἀναληθεῖς, ἀνυπόστατες καί ἀνεύθυνες φῆμες καί τοποθετήσεις, μέ ἀναφορά στήν πανδημία καί τούς τρόπους ἀντιμετώπισής της, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν σύγχυση καί διχασμό, εἰς βάρος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης γιά τά θέματα τῆς πανδημίας εἶναι γνωστή ἔχει δέ ὑπεύθυνα ἐκφρασθεῖ πολλές φορές καί διατυπώνεται μόνον ἀπό τήν Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

Ἡράκλειον, 14 Ἰανουαρίου 2022

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας
τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

Ἀνακοινωθέν Ἱερᾶς Επαρχιακῆς Συνόδου Κρήτης
γιά ἐκλογή Μητροπολίτου Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, συνελθοῦσα εἰς Συνεδρίαν σήμερον 18ην Φεβρουαρίου 2022 ἐν Ἡρακλείῳ, παρόντων ἁπάντων τῶν Μελῶν Αὐτῆς, ἠσχολήθη μέ τά θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ψήφων κανονικῶν γενομένων, ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Ἡρακλείου, προέβη εἰς τήν ἐκλογήν Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου.

Μητροπολίτης Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κνωσοῦ κ. Πρόδρομος, ὅστις ἀκολούθως ἔδωκε τά νενομισμένα Μικρόν καί Μέγα Μηνύματα ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, μεταξύ ἄλλων, μελέτησε διάφορα ὑπηρεσιακά θέματα κληρικῶν, εἰδικά δέ τό ζήτημα τῶν δασικῶν χαρτῶν, σέ σχέση μέ τήν ἀγροτική ἐκκλησιαστική περιουσία καί ἀναθεώρησε τόν Κατάλογο τῶν πρός ἀρχιερατείαν ἐκλογίμων, διά τῆς ἐγγραφῆς, μέ μυστική ψηφοφορία, τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτῶν Ἀγαθαγγέλου Κουμαρτζάκη καί Ἀρσενίου Καστρινάκη.

Ἐπίσης, ἀποφασίσθηκε Συνοδική Ἀντιπροσωπεία νά μεταβεῖ στίς σεισμόπληκτες Ἐκκλησιαστικές Ἐπαρχίες τῆς Μεγαλονήσου, προκειμένου νά ἐπιδώσει στούς ποιμενάρχες τους οἰκονομική ἐνίσχυση, γιά τρέχουσες ἀνάγκες τῶν πληγέντων.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

ΘΑΛΠΩΡΗ

Ξενώνας συνοδών ασθενών «Θαλπωρή»,
στον προαύλιο χώρο του
Γενικού Νοσοκομείου Χανίων

Υπεύθυνη: Ελευθερία Βαβουλάκη
τηλ.: 6985703245

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας **κ. Δαμασκηνοῦ**

Ἀριθμ. Πρωτ. 2353
Χανιά, 14 Δεκεμβρίου 2021

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τό πάρον μυστήριον ἐκδιηγούμενοι, τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, …Ἡ γάρ ἀπαράλλακτος εἰκών τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρός προελθών, οὐ τροπήν ὑπομείνας· …ἄνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν· αὐτῷ βοήσωμεν· ὁ τεχθείς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.[1]

Ὁ ὑμνος αὐτός πού βρίσκεται στόν Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς ἔρχεται νά ὑπενθυμίσει καί φέτος τό Μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Καί ἰδού πάλι ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία διά μίαν εἰσέτι φορά μᾶς καλεῖ νά διηγηθοῦμε μέ ἀγαλλίαση τό Μυστήριον τῆς ἑορτης τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, διά τοῦ ὁποίου, ἡ νοητή μεσοτοιχία τοῦ φραγμοῦ ἔχει διαρραγεῖ, μέ ἄλλα λόγια ἡ διαρραγή τοῦ ἀκτίστου ἀπό τό κτιστό διά τοῦ ἀκτίστου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ ἀπαράλλακτη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρας τῆς αἰωνιότητός Του, ἔλαβε ἀνθρώπινη φύση ἀπό φιλανθρωπία γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Σ΄ αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπό παρθένον νά βοήσουμε νά μᾶς ἐλεήσει. Γιά τό λόγο αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἀναφέρει ὅτι μέ πολλές ἐνέργειες καί μέ πολλούς τρόπους ὁ Θεός παλαιότερα ἐλάλησε στούς πατέρες μέ τούς προφῆτες καί τίς τελευταῖες ἡμερές μᾶς εἶπε διά τοῦ Υἱοῦ Του πού ἔθεσε κληρονόμο τῶν πάντων καί διά τοῦ ὁποίου ἐποίησε τούς αἰώνες[2]. Ἔκτοτε, ἀγαπητοί μου, ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα δέχθηκε τό μήνυμα τῆς σωτηρίας ὡς πανανθρώπινη προσδοκία ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς γιά τή σωτηρία. Στήν ὀρθόδοξη Παράδοση τόσο στήν πατερική ὅσο καί στήν λαογραφική γίνεται μιά σύνδεση εὐλογημένη. Μιά κοινή πορεία καί μαρτυρία πού ἀλληλοπεριχωρεῖται καί ἡ μία συμπληρώνει τήν ἄλλη. Ἔχουν, ὅμως, κοινό γνώρισμα, κοινή ἀφετηρία καί κοινό προορισμό.

Γιά τό λόγο αὐτό ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος τονίζει γιά τά Χριστούγεννα:

«Ὁ Θεός δέν ἐγκατέλειψε τό γένος τῶν ἀνθρώπων, τό δημιούργημά του ὅταν αὐτό βάδιζε στή φθορά. Ἀλλά μέ τήν προσφορά τοῦ δικοῦ του σώματος ἐξαφάνισε τόν ἐπερχόμενο θάνατο. Διόρθωσε μέ τήν διδασκαλία του τήν ἀμέλεια τῶν ἀνθρώπων καί κατάφερε μέ τή δύναμή Του νά ἐπιτελέσει ὅλα τά ἀνθρώπινα. Οἱ ἄνθρωποι νικημένοι ἀπό τίς πρόσκαιρες ἡδονές καί τίς δαιμονικές φαντασιώσεις καί πλεκτάνες, δέν παραδέχτηκαν τήν ἀλήθεια. Γέμισαν τήν ψυχή τους

1. Ὕμνος Ἑσπερινοῦ ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

2. Ἑβρ. 1,1.

μέ χίλιες δύο κακίες καί ἁμαρτίες, ὥστε ἀπό τή συμπεριφορά τους νά μή θεωροῦνται πλέον λογικοί ἀλλά ἀνόητοι. Τί ἔπρεπε, λοιπόν, νά κάνει ὁ Θεός; Τί ἄλλο παρά νά ἀνανεώσει τό κατ' εἰκόνα, ὥστε μέσω αὐτοῦ νά μπορέσουν νά τόν γνωρίσουν καί πάλι οἱ ἄνθρωποι; Καί πῶς θά γινόταν αὐτό; Μόνο ἄν ἐρχόταν σέ μᾶς ὁ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός. Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν πληγωθεῖ καί ἀναστατωθεῖ ψυχικά ἀπό τίς δαιμονικές ἀπάτες καί τή ματαιότητα τῶν εἰδώλων. Πῶς λοιπόν θά ἔπειθαν τήν ψυχήν καί τό νοῦ τῶν συνανθρώπων τους γιά θέματα πού οὔτε οἱ ἴδιοι μποροῦν νά δοῦν; Αὐτό πού δέν βλέπει κανείς, πῶς θά τό διδάξει καί σ' ἄλλους; Ποιόν χρειαζόμασταν, λοιπόν; Εἰ μή τό Λόγο τοῦ Θεοῦ πού βλέπει τή ψυχή καί τό νοῦ μας, πού κινεῖ ὅλη τήν κτίση καί μέσω αὐτῶν μᾶς καθιστᾶ γνωστό τόν Πατέρα; Καί τό πλέον παράδοξο εἶναι ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ δίδαξε μέ πιό φτωχές λέξεις, ἐπισκίασε τούς μεγάλους σοφιστές· κατάργησε τίς διδασκαλίες τους, ὅλους τούς τράβηξε πρός τόν ἑαυτό του καί γέμισε τίς ἐκκλησίες του. Καί τό πιό θαυμαστό ἀκόμα εἶναι, ὅτι μέ τήν κάθοδό του σάν ἄνθρωπος στόν ἅδη κατάργησε τά μεγάλα λόγια τῶν σοφῶν γιά τά εἴδωλα...», καί συνεχίζει ἀπευθυνόμενος σέ ὅλους μας, «ἀλλά γιά τήν ἔρευνα τῶν Γραφῶν καί τήν ἀληθινή γνώση τους χρειάζεται ἔντιμος βίος, καθαρή ψυχή καί χριστιανική ἀρετή»[3].

Τελικά τί μένει στή ροή τῆς προσωπικῆς μας ἱστορίας; Δυστυχῶς βάζουμε συχνά τό Θεό σέ πειρασμό. Ἀρνούμαστε τίς σωτηριώδεις ἐνέργειές Του, τήν παρουσία Του στήν κτίση καί στήν ἱστορία, καί ἀντί ν' ἀποδεχθοῦμε τίς δωρεές Του, Τόν πειράζουμε, Τόν παρερμηνεύουμε, Τοῦ δίνουμε προεκτάσεις θεολογικές πού δέν ἔχουν θεολογικό περιεχόμενο, πού ὑποβόσκουν ἐγωϊσμό καί πλάνη μέ τό νά θεολογοῦμε ἄνευ τῆς θεολογικῆς παραδόσεως τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδή γνωρίζουμε μιά στείρα θεολογία χωρίς βίωμα καί ἀγάπη θεϊκή καί δέν διδασκόμαστε ἀπό τήν παράδοση πού ἔχει μία θαυμάσια σύνδεση μέ τήν πίστη καί τό βίωμα.

Ἡ ἐμφανισθεῖσα πανδημία ἔφερε τούς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμέτωπους μέ τή θεολογία. Βλέπετε, εἴχαμε ἀναπαυθεῖ σέ θεολογίες καί βιώματα, πού ἄντεξαν στό χρόνο ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι βίωναν περισσότερο χριστιανικά τά Χριστούγεννα. Διαπιστώνεται βιωματική πτωχεία, μέ ἀποτέλεσμα νά δίνει τό δικαίωμα σέ ἀδαεῖς ἀνθρώπους νά θεολογοῦν κατά τό δοκοῦν καί νά παρασύρουν πλῆθος ἀνθρώπων στό θάνατο μέ ὅσα ἀκατέργαστα ἰδεολογήματα γράφουν καί διδάσκουν ἀκόμα καί κάποιοι κληρικοί καί γέροντες τά ὁποῖα πόρω ἀπέχουν τῆς πραγματικότητος. Νά, λοιπόν, πού ἦρθε ἡ στιγμή νά ἐπιστρέψουμε στό φυσικό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνέφερα ὅτι ὁ Θεός τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται σέ πειρασμό. Καί δέν ἐννοῶ τούς πειρασμούς τοῦ Χριστοῦ στό Σαραντάριο ὄρος, ἀλλά τούς πειρασμούς ἐδῶ στή γῆ, τῆς καθημερινότητας, παντοῦ, τῆς φθορᾶς, τῶν ἀνθρώπων πού φοβοῦνται νά μή καταρρεύσει τό ὑποκριτικό ἐνίοτε ἰδεολόγημά τους. Ἐξάλλου, τί νά τό κάνεις τό βίωμα ὅταν προτάσσεται ἕνας ἰδεολογικός Θεός σύμφωνα μέ τά μέτρα τοῦ καθενός μας; Αὐτήν τήν εἰδωλολατρία δέν κατεπάτησε ὁ Θεός μέ τήν ἐνανθρώπησή Του;

Καί δυστυχῶς ἐξακολουθοῦμε νά βάζουμε τόν Θεό σέ πειρασμό. Ὁ Θεός θά μᾶς

3. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θεολ. (2035) μ.Χ. 4 Ἀλλεξανδρινός De-incarnatione verbi (2035.002) Theol. C. Kannengiesser, Sur l'incarnation du verbe [Sources chretiennes 199. Paris: Editions du Cerf, 1973): 258-468.

σώσει μέσα στόν ναό ἐπειδή ἀρνούμαστε τή μάσκα, ὁ Θεός θά μᾶς φυλάξει ἀπό τόν ἰό, πίνουμε ἁγιασμό καί θά μᾶς προστατεύσει ὁ Θεός, ἀρνούμαστε τήν ἐπιστήμη ὡς ἐφεύρημα σατανικό καί λησμονοῦμε τή Σοφία Σειράχ τό βιβλίου τοῦ κανόνος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, «**Τίμα ἰατρόν πρός τάς χρείας αὐτοῦ τιμαῖς αὐτοῦ, καί γάρ αὐτόν ἔκτισε Κύριος. Παρά γάρ Ὑψίστου ἐστίν ἴασις, καί παρά βασιλέως λήψεται δόμα. Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα, καί ἀνήρ φρόνιμος οὐ προσοχθιεῖ αὐτοῖς**[4]. Ἀπό τόν Ὕψιστον Θεόν προέρχεται ἡ θεραπεία, πού δίδει ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος καί ἀπό τούς βασιλεῖς ἀκόμη θά λάβη δῶρα διά τήν ἰατρικήν του ἐπιστήμην. Ὁ Κύριος ὅρισε νά φυτρώνουν φαρμακευτικά βότανα ἀπό τήν γῆν, ὁ δέ φρόνιμος ἄνθρωπος δέν τά ἀποστρέφεται. Καί παρόλ' αὐτά ἐμμένουμε στήν ὑστερία μας ἀπορρίπτοντας τό θαυμαστό δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο τή θεραπεία διά τοῦ ἰατροῦ καί λέμε καί παρασύρουμε ἀνθρώπους πού δέν γνωρίζουν, ὑπονοώντας ὅτι οἱ ἐμβολιασμένοι θά φύγουν σέ λίγα χρόνια ἀπό τή ζωή καί ἄλλα πολλά παρανοϊκά φληναφήματα. Ἄλλοι πάλι βλέπουν τή μάσκα ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή πού ὁμολογοῦν κάτι τέτοιο, ἀγνοοῦν πώς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ ἀμετανοησία, νά προφυλάξουν δηλαδή τόν ἑαυτό τους καί τόν συνάνθρωπό τους πού εἶναι ἀχειροποίητοι ναοί τοῦ Θεοῦ. Ἄραγε, σκέφτηκαν ποτέ πώς παλαιότερα ἀκόμα καί σήμερα ἄνθρωποι ἀνοσοκατασταλμένοι φοροῦσαν καί φοροῦν μάσκες; Τότε γιατί δέν ἀντιδροῦσαν;

Πόσοι ἱερεῖς ἔφυγαν ἀπό τή ζωή; Πόσοι γέροντες; Πόσες γερόντισσες; Πόσοι νέοι ἄνθρωποι; Θά πεῖ κάποιος πώς ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός. Τονίζουμε, ὅμως, ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀνακόλουθο τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. Ὁ Χριστός εἶναι ζωή δέν εἶναι θάνατος.

Οἱ ἱερεῖς πού παροτρύνουν κάθε ἡλικίας ἀνθρώπους νά βγάλουν τή μάσκα μέσα στόν ναό, ἁμαρτάνουν οἰκτρά. Ἄλλοι κηρύττουν πώς δέν κολλᾶς μέσα στόν ναό. Ἀπό πότε τό ζήτημα τῆς μάσκας μέσα στόν ναό ἀπέκτησε μεταφυσικές διαστάσεις; Ἄλλο εἶναι τό πρόσωπο καί ἄλλο τό προσωπεῖο. Ὑπάρχει μία βαθύτερη θεολογία περί τοῦ προσώπου, ἡ ὁποία ἑστιάζεται στήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ ὡς εἰκόνα καί εἶναι βαθύτερης ὀντολογικῆς σημασίας ἀπ' ὅτι μία ἐπιφανειακή μάσκα. Ἀκόμα καί τό ἐμβόλιο ἔχει καταστῆ ζήτημα θεολογικό. Ἐνῶ τό ἐμβόλιο ἀποτελεῖ κατεξοχήν ζήτημα ἰατρικό καί ὁ πιστός πρέπει μέ τόν ἰατρό του νά συζητήσει, ἔχει μετατραπῆ σέ μεῖζον θεολογικό ζήτημα μέ πνευματικές προεκτάσεις, λές καί ὁ Θεός εἶναι πιόνι τοῦ καθενός μας γιά νά ἐνεργήσει ὅποτε τόν προστάξουμε ἀπορρίπτοντας τό ἁπλό καί παραδοσιακό, «ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά κάνει, δέν χρειάζεται ὁ Θεός νά ἐπέμβει», ἐκτός κι ἄν ὁ Θεός στέλνει στόν Καιάδα τούς ἰατρούς καί συνεπῶς τό ἔργο τους εἶναι καταστρεπτικό κατά τό ἰδεολόγημά τους.

Ὅλοι αὐτοί πού ἔχουν ἰδεολογικοποιήσει τόν Θεό, ἔχουν τραυματίσει τό θαῦμα

4. Σοφ. Σειρ. 38,1-4.

τῆς σωτηρίας καί τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. Τό τραῦμα νά εἶσαι θεολογικά ἀνέραστος εἶναι ἐξίσου ἐπικίνδυνο μέ τήν ἀνευθυνότητα νά ποδηγετεῖς τίς ζωές τῶν ἄλλων. Στό διαδίκτυο ὑπάρχει μία θαυμάσια ὁμιλία ἑνός σοβαροῦ θεολόγου καί σπουδαίου καθηγητοῦ θεολογίας τοῦ π. Νικολάου Λουδοβίκου μέ τίτλο «Ἡ μεταφυσικοποίηση τοῦ ἐμβολίου εἶναι μιά μορφή κοινωνικῆς παράνοιας».

Μέ τόν χρόνο νά μετράει ἀντίστροφα γιά τά Χριστούγεννα, πολλές χῶρες τῆς Εὐρώπης θά ὑποχρεωθοῦν νά περάσουν τίς ἡμέρες αὐτές χωρίς ἑορταστική ἀτμόσφαιρα.

Σχεδόν δύο χρόνια μετά τήν ἐμφάνιση τῆς πανδημίας, πού ἔχει στοιχίσει τή ζωή παγκοσμίως σέ πάνω ἀπό 5,1 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους καί παρά τά lockdowns (λοκντάουνς) πού σέ ὁρισμένες χῶρες ὑπῆρξαν παρατεταμένα καί αὐστηρά, τά νέα κρούσματα τοῦ κορονοϊοῦ γνωρίζουν διαρκῆ ἄνοδο.

Σύμφωνα μέ τόν Παγκόσμιο Ὀργανισμό Ὑγείας, ὁ ἀριθμός τῶν θανάτων ἀπό κορονοϊό στήν Εὐρώπη αὐξήθηκε τίς τελευταῖες ἡμέρες κατά 10%, γεγονός πού ὑποδηλώνει ὅτι ἡ Γηραιά Ἤπειρος βρίσκεται καί πάλι στό ἐπίκεντρο της πανδημίας.

Ἀγαπητά μου παιδιά. Ἄν δέν χτυπήσουν οἱ καμπάνες... ὅπως προφητικά μᾶς παραθέτει στό τραγούδι του ὁ Μίκης Θεοδωράκης, τῆς ἐλευθερίας μας, ἡ πανδημία, τρέχει παντοῦ, τρέχει καί στή χῶρα μας. Εἶναι καιρός, νομίζω, νά σκεφτοῦμε· Τί δέν πῆγε καλά; Γιατί κατ' οὐσίαν ἀπέτυχαν τά μέτρα; Ποιός φταίει; Γιατί ὁ κορωνοϊός ἐξαπλώνεται;

Ἡ λυπηρή αὐτή πραγματικότητα μᾶς ἀναγκάζει, πλέον, ἀγαπητοί Χριστιανοί, νά δοῦμε, ὅσο μᾶς εἶναι δυνατόν, μία ἄλλη διάσταση τῆς πανδημίας, καί νά βροῦμε ἀπάντηση στό ἐρώτημα: Ἔχει ἡ παγκόσμιος αὐτή λοιμώδης νόσος σχέση μέ τή ζωή μας, ὅπως τή ζοῦμε, ὡς ἄνθρωποι καί εἰκόνες Θεοῦ; Ἔχει, δηλαδή, πνευματική ἀναφορά στόν Θεό, σχέση ὑπακοῆς καί συντάξεως μέ τίς προτροπές τῶν ἰατρῶν, μέ τήν πνευματικό-ἐκκλησιαστική καί τήν θεοπρεπή στάση μας; Πῶς πορευόμαστε ὡς ἄνθρωποι καί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί; Δυστυχῶς, ἡ ἀποστασία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό εἶναι ἀναμφίβολη καί δεδομένη. Τείνει νά γίνει κοινωνική ἰδεολογία! Αὐτό εἶναι φανερό καί αὐταπόδεικτο. Τό βλέπουμε ὅλοι καί τό αἰσθανόμαστε στήν καθημερινή ζωή μας. Δέν χρειάζονται ἄλλες ἀποδείξεις. Ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ εἶναι πλέον φανερή, δημόσια· τρέχει στούς δρόμους. Τό φαινόμενο εἶναι παγκόσμιο.

Ὁ ὀρθόδοξος καί συνειδητός χριστιανός στήν πατρίδα μας, στοιχούμενος στήν προγονική του πίστη, στόν πνευματικό πατερικό καί παραδοσιακό χριστιανικό πολιτισμό, στίς παραδόσεις του, τά ἤθη, στήν εὐσέβειά του, τόν φόβο καί τόν σεβασμό του στό Θεό λέγει: Ἄπειρος ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἄπειρο καί τό ἔλεός Του.

Τά φετινά Χριστούγεννα ἄς γίνουν ἀφετηρία καί προσδοκία γιά μετάνοια, ἁγιασμό καί ὑπακοή. Ἐπιστροφή στά ὅριά μας, καθένας στή σκοπιά του καί τό ἔργο του. Κανείς δέν περισεύει. Κανείς δέν πρέπει νά χαθεῖ. Καί ὅταν θά ξανακτυπήσουν οἱ καμπάνες, νά κτυπήσουν χαρμόσυνα. Νά κτυπήσουν γιά τή χαρά τῆς ἐλευθερίας καί τῆς εἰρήνης, νόημα καί περιεχόμενο τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Εὐλογημένο τό νέο ἔτος 2022
Μέ πατρικές εὐχές

Ὁ Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου
Δαμασκηνός

Ὁμιλία τοῦ **π. Ἱερεμία Χλιαρᾶ**
εἰς τήν Ἱερά Μονή Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων
τήν 12η Ἰουλίου 2021

Ἁγία Τριάς ὁ Θεός,
ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.
Ὦι Τριχεροῦσα σεμνή,
Χριστιανῶν ἡ κραταιά προστασία, καί
μοναστῶν ἡ γλυκυτάτη ἡδύτης, πρέσβευε
ὑπέρ ἡμῶν.

Σεβαστέ ἐκπρόσωπε, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου, τήν Σεπτή τῆς Ὀρθοδοξίας καί Ἁγία Κορυφή, τοῦ Ἄρχοντος καί Ἀφέντου, κ.κ. Βαρθολομαίου,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Προύσης κ.κ. Ἰωακείμ,
Σεβασμιώτατε, πάτερ καί Δέσποτα, Ἅγιε Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ.κ. Δαμασκηνέ,
Θεοφιλέστατε Ἅγιε Ἐπίσκοπε Δορυλαίου, Καθηγούμενε τῆς Ἱστορικῆς καί Παλαιφάτου Πατριαρχικῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων καί Πρωτοσυγκελεύοντα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, κ.κ. Δαμασκηνέ,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Ὁσιοτάτη τῶν Μοναχῶν χορεία,
Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε Ἀποκορώνου κ. Χαράλαμπε Κουκιανάκη,
Ἀπ' ἄκρη, σ' ἄκρη, Σεβαστοί προσκυνητές καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἄπειρες δοξολογίες καί εὐχαριστίες στόν Τριαδικό Κύριό μας γιά τήν Θεία Του Πρόνοια καί Ἀγαθή Του Εὐλογία γι' αὐτήν τήν ἱεροπρεπῆ ἐν Κυρίῳ σύναξη.

Εἶναι σαφής καί διακρινόμενη ἡ συνεισφορά τῆς Ἁγίας αὐτῆς Ἱερᾶς Μονῆς στήν συγκρότηση τοῦ «ἔσω ἀνθρώπου» καθώς καί στήν Πνευματική προαγωγή, ἡ ὁποία δέν συνίσταται μονάχα στήν καλλιέργεια τῶν Γραμμάτων, τῶν Τεχνῶν καί τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλά καί στήν ἀνάδειξη καί προβολή Πνευματικῶν ἀναστημάτων καί προτύπων, ἀρχῆς γενομένης τῆς ἀφιερώσεως τῆς Μονῆς στήν Ἁγία καί Ζωοποιό, Τρισυπόστατο Μία Θεότητα, τήν Ἁγία Τριάδα καί στή συνέχεια τῶν ἐν Αὐτή ἀσκησάντων καί διαλαμψάντων ὁσίων καί θεοφόρων Πατέρων Γερασίμου καί Ἀκακίου.

Στήν συνέχεια, οἱ Πατέρες, μέ τήν «ἀκαταίσχυντον πίστιν»[1] καί τήν «ἀνυπόκριτον ἀγάπην»[2], τόν εἰλικρινῆ καί ἀγαθό σεβασμό των, στήν Παναγία μας, καί τήν εὐλογημένη ὑπακοή στούς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ἦλθε, μετ' ἐμποδίων, ἡ Παναγία ἡ Τριχεροῦσα, ἡ «εὐπρέπεια τοῦ Οἴκου τούτου»[3].

Καί πῶς ἦταν δυνατό, αὐτά τά «φιλεύσπλαχνα», ἀλλά καί «ἀγαπητικά» σπλάχνα νά μήν ἐμπνευστοῦν καί τιμήσουν τόν νεοαγιοκαταταγέντα Ὅσιο Παΐσιο, τόν

1. Λειτ. Μ. Βασιλείου, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ζ΄ 2009, σ.182.
2. Ὅ.π.
3. Ὅ.π., σ.145.

Ἁγιορίτη; Πού μαζί μέ τήν Παναγία τήν Τριχεροῦσα καί τούς ὁσίους Γεράσιμο καί Ἀκάκιο σήμερα λαμπρά καί μέ κάθε μεγαλοπρέπεια τιμήσαμε. Αὐτή ἡ Τριπλοῖς, τάχα τυχαῖο γεγονός;Ἤ ἡ ἀπόκριση, τό Θεῖκο αὐτό ἀντίδωρο, στήν Πνευματική ἀγαθότητα τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς!

Ἡ Τριπλοῖς αὐτή ἐμπνέει μέ τήν παρουσία Της καί τό ἔργο γιά τό σύγχρονο ἄνθρωπο, καί πνευματικά καί κοινωνικά.

Πνευματικά, διότι σέ μία ἐποχή ὅπως αὐτή πού διανύουμε, στήν ὁποία κυριαρχεῖ ἡ κρίση, ἡ διάσπαση σέ πολλά ἐπίπεδα καί ὁ ἄνθρωπος διέπεται ἀπό μία ἀτομοκεντρικότητα, κοσμικοκεντρικότητα καί ἀντιπαλότητα, ἡ γλυκύτατη Παναγία μας καί οἱ ὅσιοι ἔρχονται νά μᾶς ὑπενθυμίσουν τόν «ὑπερκοσμικό»[4] χαρακτήρα τῆς ἐν Χριστῷ πορείας, ἀλλά καί τό μεταμορφωτικό ἁγιαστικό ἔργο τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔρχονται ἐπίσης νά ἑνώσουν τούς ἀνθρώπους καί τούς λαούς μέ τήν Μνήμη τους, ἐφόσον ἡ τιμή πού τούς ἀποδίδεται, ὑπερβαίνει, πολλές φορές τήν ἔκταση μίας πολιτείας καί δέν ἐγκλωβίζεται σέ συγκεκριμένα γεωγραφικά διαμερίσματα.

Ἀκόμα σέ μία ἐποχή, ὅπως ἡ σημερινή, κατά τήν ὁποία θεωροῦμε ὅτι ἡ ἄσκηση περιορίζεται σέ ὅσους ἐγκαταβιοῦν σέ Ἱερές Μονές, ἡ Τριπλοῖς ἔρχεται νά μᾶς διδάξει μέ τήν πορεία καί τό ἦθος της ὅτι: «Σφόδρα ἀπατᾷς σαὐτόν καί σφάλλεις, εἰ ἄλλα μέν οἴει τόν βιωτικόν, ἕτερα δέ ἀπαιτεῖσθαι τόν μοναχόν...Τό γάρ αὐτό πάντας ἀνθρώπους ἀναβῆναι δεῖ»[5] δηλαδή: *"Ξεγελᾶς τόν ἑαυτό σου,* μᾶς λέει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, *καί σφάλλεις πολύ, ἄν θεωρεῖς ὅτι ἄλλες ἀπαιτήσεις ὑπάρχουν γιά τούς κοσμικούς καί ἄλλες γιά τούς μοναχούς. [...] Γιατί βέβαια, στό ἴδιο ὕψος πρέπει νά ἀνεβοῦμε/ἀναρριχηθοῦμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι."* καί ὅτι δέν εἶναι δυνατόν γιά κάποιον *«μετά πολλῶν ὄντα μονάζειν τῇ γνώμῃ καί μόνον ὄντα, μετά ὄχλων τῇ διανοίᾳ συνδιάγειν"»*[6]; δηλαδή: «κάποιος πού βρίσκεται ἀνάμεσα σέ πολύ κόσμο νά ἔχει μοναχικό φρόνημα, καθώς καί κάποιος πού εἶναι μόνος νά σκορπάει τή σκέψη του στόν κόσμο».

Ἡ Παναγία μας καί οἱ Ὅσιοι ἔρχονται νά μᾶς μυήσουν στό «μαρτύριο τῆς συνειδήσεως»[7], τήν ὑπομονή καί τήν καρτερικότητα, τήν καταλλαγή καί τήν φιλαλληλία,τήν ἀγάπη πρός τόν πλησίον. Μία ἀγάπη πού ἀμβλύνει τίς μεταξύ μας διαφορές, γεφυρώνει τά χάσματα, ἀνοίγει δίαυλο ἐπικοινωνίας καί ἀναδεικνύει τήν συγχώρεση καί τήν ἀνεκτικότητα, στοιχεῖα δηλαδή τῆς ἐν Χριστῷ πορείας καί πνευματικότητας.[8]

Αὐτή ἡ κατεξοχήν «κοινωνία τῶν ἁγίων» εἶναι τό ἀποκορύφωμα τοῦ ἁγιασμοῦ καί συντελεῖται στή Θεία Εὐχαριστία, ὄχι μόνο γιατί αὐτή προσφέρει στόν ἄνθρωπο τήν τελειότερη καί πληρέστερη ἕνωση (σωματική καί πνευματική) μέ τόν μόνον ἅγιο, ἀλλά καί διότι ἀποτελεῖ τόν πιό τέλειο εἰκονισμό τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

{Η λέξη «ἅγιος» ἤ «ἁγιότητα» παραπέμπει σέ κάτι ἐντελῶς ἄσχετο καί ξένο πρός τήν ἐποχή μας, πρός τόν πολιτισμό καί τίς

4. Φιλιπ. 3,20.

5. Ἰωαν. Χρυσόστομος, *Πρός τούς πολεμοῦ-ντας τοῖς ἐπί τό μονάζειν ἐνάγουσι,* 3,14,101a-102c *PG* 47.372.

6. Δ. Τσάμης, *Μητερικόν*, τ. Ζ΄, ἐκδ. ΙΓΗΜΣ, Θεσσαλονίκη 1996, σ.426 (βίος Ἁγίας Συγκλητικῆς).

7. Δ. Τσάμης, *Ἁγιολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. Πουρναράς Θεσσαλονίκη 1996, σ. 105-106.*

8. Ἐμ. Δ. Δουνδουλάκης, *ΚΡΗΤΙΚΗ ΑΓΙΟΛΟΓΙΑ*, ἐκδ. Γρηγόρη 2018, σ.17-18.

ἀναζητήσεις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Ποιός ἀπό τούς γονεῖς τῆς ἐποχῆς μας φιλοδοξεῖ νά κάνει τά παιδιά του «ἁγίους»; Ποιό ἀπό τά σχολεῖα μας καί τά ἐκπαιδευτικά μας προγράμματα, ἰδιαίτερα τά προσφάτως ἀνακοινωθέντα, (τά ὁποῖα μᾶς θλίβουν βαθύτατα) καλλιεργοῦν τήν ἁγιότητα ἤ τήν προβάλουν ὡς ὅραμα καί πρότυπο; Ὁ «ἐπιτυχημένος» ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, τό ἰδανικό τῆς σύγχρονης παιδείας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας, δέν εἶναι καν ὁ «καλός κι ἀγαθός» τῶν κλασσικῶν χρόνων. Εἶναι ἐκεῖνος πού ἐξασφαλίζει χρήματα, ἀνέσεις καί κοινωνική προβολή –αὐτό θέλουν οἱ γονεῖς ἀπό τά παιδιά τους– σ' αὐτό κυρίως ἀποβλέπουν τά ἐκπαιδευτικά μας συστήματα, αὐτό καλλιεργοῦν τά μέσα ἐπικοινωνίας, αὐτό ὀνειρεύεται ἡ πλειονότητα τῶν νέων μας.

Πράγματι, σέ μία κοινωνία, ἡ ὁποία βιώνει ὡς τό σοβαρότερο πρόβλημά της τήν ἀνεργία, καί ὄχι μόνον, τό νά γίνεται λόγος γιά ἅγιους καί ἁγιότητα ἀποτελεῖ πρόκληση. Ἔτσι, ἡ ἁγιότητα ἀποτελεῖ ἕνα λησμονημένο ὅραμα ἤ ἕνα μουσειακό ἔκθεμα.

Λησμονημένο γιατί κάποτε ὑπῆρχε, γιατί αὐτό ἐνέπνεε τόν πολιτισμό μας, διότι οἱ ἄνθρωποί μας ἄλλοτε ζοῦσαν μέ τούς ἁγίους καί ἀντλοῦσαν ἀπό αὐτούς τό μέτρο τοῦ πολιτισμοῦ τους· αὐτοί ἦταν οἱ ἥρωες, οἱ μεγάλοι πρωταθλητές, οἱ «διάσημοι ποδοσφαιριστές» καί «στάρ» τῶν χρόνων τους. Τώρα ἔχουν μείνει μόνο τά ὀνόματα τῶν ἁγίων μας, καί αὐτά «κουτσουρεμένα» καί ἀλλοιωμένα «ἐπί τό ξενικώτερον», ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν πλέον νά γιορτάζουν, ὄχι τίς μνῆμες τῶν ἁγίων τους, μά τά δικά τους προσωπικά γενέθλια. Σέ μία τέτοια ἐποχή τί νά πεῖ κανείς γιά τήν ἁγιότητα; Ὁ λόγος του θά πέσει στό κενό.

Μά, ἀπό τό ἄλλο μέρος, πῶς νά μή μιλήσει κανείς γιά κάτι τόσο κεντρικό καί θεμελιῶδες γιά τή ζωή τοῦ χριστιανοῦ; Γιατί ἡ πίστη μας χωρίς τούς ἁγίους παύει νά ὑφίσταται. Διότι, ἄν λησμονήσουμε τήν ἁγιότητα, δέν ἀπομένει ἀπό τήν Ἐκκλησία παρά ὁ ταυτισμός της μέ τόν κόσμο, καί πού ἡ «ἐκκοσμίκευσή της» εἶναι πλέον ἀναπόφευκτη.

Ἀλλά ἡ ἁγιότητα δέν εἶναι μόνο «λησμονημένη» στίς μέρες μας, εἶναι, ὅταν καί ὅπως γίνεται λόγος γι' αὐτήν, καί παρεξηγημένη. Τί σημαίνει ἁγιότητα, ὅταν τή δεῖ κανείς ὡς εἰκονισμό τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὡς βίωμα καί πρόγευση τῶν ἐσχάτων;

Ἄν ρωτήσει κανείς τυχαῖα τούς ἀνθρώπους στόν δρόμο τί ἀποτελεῖ κατά τή γνώμη τους «ἁγιότητα», ἡ ἀπάντηση πού θά λάβει κατά κανόνα εἶναι περίπου ἡ ἑξῆς: ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος πού δέν κάνει ἁμαρτίες, πού τηρεῖ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἠθικός ἀπό κάθε ἄποψη, μέ μία φράση: «δέν ἁμαρτάνει» κάτι σάν μυστικισμός. Ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος πού ἔχει ἐσωτερικά βιώματα, ἐπικοινωνεῖ μέ τό «θεῖον», περιέρχεται σέ ἔκσταση καί βλέπει πράγματα πού δέν τά βλέπουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, μέ λίγα λόγια ζεῖ ὑπερφυσικές καταστάσεις καί ἐνεργεῖ ὑπερφυσικές πράξεις.

Ὅσο δηλαδή πιό ἐνάρετος εἶναι κανείς, τόσο πιό ἅγιος εἶναι. Καί ὅσο πιό χαρισματικός εἶναι κάποιος καί ἐπιδεικνύει ἱκανότητες πού δέν τίς ἔχουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι (ὅπως νά διαβάζει τή σκέψη μας, νά προβλέπει τό μέλλον μας κ.λπ.), τόσο περισσότερό μᾶς κάνει νά τόν θεωροῦμε «ἅγιο». Τό ἴδιο ἰσχύει καί ἀντίστρο-

φα: ὅταν διαπιστώσουμε κάποιο ἐλάττωμα στόν χαρακτήρα ἤ τή συμπεριφορά κάποιου (ὅτι τρώει πολύ, θυμώνει κ.λπ.), τότε τόν διαγράφουμε ἀπό τούς «ἁγίους». Ἤ ἄν δέν ἐκδηλώσει ὑπερφυσικές ἱκανότητες μέ τόν ἕναν ἤ τόν ἄλλο τρόπο, μᾶς ξενίζει καί ἡ σκέψη ἀκόμη ὅτι θά μποροῦσε κάποιος νά εἶναι ἅγιος.

Ἡ κοινή καί διαδεδομένη αὐτή ἀντίληψη γιά τήν ἁγιότητα δημιουργεῖ ὁρισμένα βασικά ἐρωτηματικά, ὅταν τή θέσουμε στό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς πίστεως καί τῆς παραδόσεώς μας. Ἄς ἀναφέρουμε μερικά ἀπό αὐτά:

1. Ἄν ἡ ἁγιότητα συνίσταται κυρίως στήν τήρηση τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, τότε γιατί ὁ Φαρισαῖος κατακρίθηκε ἀπό τόν Κύριο, ἐνῶ δικαιώθηκε ὁ Τελώνης στή γνωστή σέ ὅλους μας παραβολή;[9] Συνηθίζουμε νά ἀποκαλοῦμε τόν Φαρισαῖο «ὑποκριτή», ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν ἔλεγε ψέματα, ὅταν ἰσχυριζόταν ὅτι τηροῦσε πιστά τόν Νόμο, ὅτι ἔδινε τό 1/10 τῆς περιουσίας του στούς πτωχούς καί ὅτι τίποτε ἀπό ὅσα τοῦ ζητοῦσε ὁ Θεός ὡς πιστός Ἰουδαῖος δέν παρέλειπε νά ἐφαρμόσει. Ὅπως ἐπίσης δέν ἔλεγε ψέματα ὅταν χαρακτήριζε τόν τελώνη ἁμαρτωλό –ὁ τελώνης τόν ἑαυτό του– γιατί πράγματι ὁ τελώνης ἦταν ἄδικος καί παραβάτης τῶν ἠθικῶν κανόνων.

2. Παρόμοιο ἐρώτημα προκύπτει καί ἀπό τή χρήση τοῦ ὅρου «ἅγιος» ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο στίς ἐπιστολές του. Ἀπευθυνόμενος στούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Γαλατίας κ.λπ., ὁ Παῦλος τούς καλεῖ «ἁγίους». Στή συνέχεια ὅμως τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν κατονομάζει μύρια ὅσα ἠθικά ἐλαττώματα τῶν χριστιανῶν αὐτῶν, τά ὁποῖα καί ἐπικρίνει δριμύτατα. Στήν πρός Γαλάτας μάλιστα ἐπιστολή φαίνεται ὅτι ἡ ἠθική κατάσταση τῶν ἐκεῖ «ἁγίων» ἦταν τόσο ἀπογοητευτική, ὥστε νά ἀναγκάζεται ὁ Παῦλος νά τούς γράψει: «εἰ γάρ ἀλλήλους δάκνετε καί κατεσθίετε, βλέπετε μή ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθεῖτε»![10] *Δηλαδή: Ἐάν ὁ ἕνας δαγκώνει καί κατατρώγει τόν ἄλλον, προσέχετε μήπως καταφαγωθῆτε μεταξύ σας.*

3. Ἄν ἡ ἁγιότητα συνδέεται μέ ὑπερφυσικά χαρίσματα, τότε θά μποροῦσε νά τήν ἀναζητήσει καί νά τή βρεῖ κανείς καί ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Εἶναι γνωστό ὅτι καί τά πονηρά πνεύματα ἐνεργοῦν ὑπερφυσικές πράξεις. Οἱ ἅγιοι δέν εἶναι μάντεις καί φακίρηδες, οὔτε κρίνεται ἡ ἁγιότητά τους ἀπό τέτοια «χαρίσματα». Ὑπάρχουν ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τούς ὁποίους δέν ἀναφέρονται θαύματα, ἐνῶ ὑπῆρξαν θαυματοποιοί, οἱ ὁποῖοι ποτέ δέν ἀναγνωρίστηκαν ὡς ἅγιοι. Εἶναι, σχετικά, πολύ ἐνδιαφέροντα ὅσα γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Α' ἐπιστολή του πρός τούς Κορινθίους, οἱ ὁποῖοι, ὅπως πολλοί σήμερα, ἐντυπωσιάζονταν ἀπό ὑπερφυσικές ἐνέργειες: «καί ἐάν ἔχω πάσαν τήν πίστην ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμί»[11]. Δηλαδή: *καί ἄν ἔχω ὅλη τήν πίστη, ὥστε νά μεταθέτω βουνά, ἀλλά δέν ἔχω ἀγάπη, δέν εἶμαι τίποτα.*

Τό νά διατάξεις ἕνα βουνό νά μετακινηθεῖ, εἶχε πεῖ ὁ Κύριος ὅτι εἶναι δυνατόν, ἄν ἔχεις πίστη «ὡς κόκκον σινάπεως»[12]. Δέν εἶναι ὅμως ἀπό μόνο του δείγμα ἁγιότητας,

9. Λουκ. 18, 10-14.

10. Γαλ. 5,15.

11. Α΄ Κορ. 13, 1-13.

12. Μτ.13, 31-32.

δέν εἶναι τίποτα, «οὐδέν»[13], ἄν δέν ὑπάρχει ἡ προϋπόθεση τῆς ἀγάπης, κάτι δηλαδή πού ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος χωρίς θαυματουργικές ἱκανότητες μπορεῖ νά ἔχει. Θαυματουργία καί ἁγιότητα δέν ταυτίζονται, οὔτε συνυπάρχουν κατ' ἀνάγκη.

4. Παρόμοια ἐρωτηματικά δημιουργοῦνται ἀπό τή σύνδεση τῆς ἁγιότητας μέ ἀσυνήθεις καί «μυστικές» ψυχολογικές ἐμπειρίες. Πολλοί ἀνατρέχουν σήμερα στίς ἀνατολικές θρησκεῖες, γιά νά συναντήσουν ἐξαϋλωμένους «γκουρού», ἀνθρώπους ἐξαίρετης αὐτοπειθαρχίας, ἀσκήσεως καί προσευχῆς. Ἡ Ἐκκλησία μας δέν τούς θεωρεῖ αὐτούς ἁγίους, ὅσο βαθιές καί ὑπερφυσικές καί ἄν εἶναι οἱ ἐμπειρίες τους, καί ὅσο σπουδαία καί ἄν εἶναι ἡ ἀρετή τους.

Ἡ ἁγιότητα, δέν εἶναι πράξη ἐμπορική, δηλ. du et des, σοῦ δίνω μοῦ δίνεις, ἀλλά πράξη ἀγάπης καί δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ.[14], εἶναι «μισθαποδοσία»[15] δηλαδή: *ἀπάντηση τ' οὐρανοῦ*. Μισθαποδοσία ἀπό τόν οὐρανό εἶναι ἡ ἁγιότητα καί ἡ ἀνάσταση. Εἶναι ἡ ἀναγνώρισή μας ἀπό τόν Θεό ὅτι εἴμαστε παιδιά Του, διότι ἐμεῖς πρῶτοι θέλουμε Αὐτός νά εἶναι ὁ Πατέρας μας.

Ἔτσι τελικά τίθεται τό ἐρώτημα: ὑπάρχουν ἅγιοι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ ὅρος «ἅγιος» ἔχει μία ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Ἡ ρίζα τῆς λέξεως στήν ἑλληνική γλώσσα εἶναι τό ἁγ-, ἀπό τό ὁποῖο παράγονται μία σειρά ἀπό ὅρους, ὅπως τό ἁγνός, τό ἅγος κ.λπ. Τή βαθύτερη σημασία τῆς ρίζας αὐτῆς τήν κρατάει τό ρῆμα ἄζεσθαι, πού σημαίνει τό δέος σέ μία ἀπόκρυφη καί φοβερή δύναμη (Αἰσχύλου, Εὐμ. 384 κ.έ.), τό σέβας πρός τόν φορέα τῆς Δύναμης (Ὁμήρου, Ὀδύσ. 9,200 κ.έ.) κ.λπ. Ἔτσι στόν ἀρχαῖο ἑλληνισμό ἡ ἁγιότητα συνδέεται μέ τή δύναμη, αὐτό πού προκαλεῖ ταυτόχρονα ἔλξη καί φόβο.

Στήν Παλαιά Διαθήκη, τό «ἅγιος»[16] δηλώνει «κόβω, χωρίζω», διακρίνω ριζικά, καθαιρῶ (ἐξ οὐ καί ἡ σύνδεση μέ τήν καθαρότητα καί ἁγνότητα). Τά ἅγια πράγματα εἶναι αὐτά πού τά ξεχωρίζει κανείς ἀπό τά ὑπόλοιπα –κυρίως στή λατρεία– καί τά ἀφιερώνει στόν Θεό.

Ἔτσι ἡ Ἁγία Γραφή προχωρεῖ πέρα ἀπό τήν ψυχολογική σημασία πού συναντοῦμε στούς ἀρχαίους Ἕλληνες (τό δέος, τόν φόβο, τόν σεβασμό πρός μία ἀνώτερη δύναμη) καί συνδέει τήν ἔννοια τοῦ «ἁγίου» μέ τήν ἀπόλυτη ἑτερότητα, τό ἀπολύτως Ἄλλο, πράγμα πού τελικά ὁδηγεῖ τήν Ἁγία Γραφή στήν ταύτιση τοῦ «ἁγίου» μέ τόν ἴδιο τόν Θεό, στήν ἀπόλυτη ὑπερβατικότητα σέ σχέση μέ τόν κόσμο. Ἅγιος εἶναι μόνο ὁ Θεός καί ἀπ' Αὐτόν καί μόνο καί τή σχέση μαζί Του πηγάζει κάθε ἁγιότητα. Γιά νά δηλωθεῖ μάλιστα μέ ἔμφαση ἡ πίστη αὐτή στήν Παλαιά Διαθήκη (Ἠσαΐας, ὁ προφήτης τῆς ἁγιότητας τοῦ Θεοῦ) καλεῖ τόν Θεό τρεῖς φορές ἅγιο: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ»[17], δηλαδή: *Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶσαι Κύριε τῶν δυνάμεων*, πού σημαίνει στή μορφή τοῦ ἑβραϊσμοῦ, τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως, ἀπείρως ἅγιος.

Συνεπῶς γιά τήν Ἁγία Γραφή ἡ ἁγι-

13. Ὅ.π. Α΄ Κορ. 13, 1-13.

14. Ρωμ. 9, 16.

15. Ἑβρ. 11, 25-26.

16. «ἡ σημιτική λέξη, πού μεταφράζεται ἀπό τούς Ἑβδομήκοντα μέ τό «ἅγιος» εἶναι τό godes, πού συγγενεύει μέ τήν ἀσσυριακή kuddushu» Περιοδικό *ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*, ἀρ. φύλλου 187 – Νοέμβριος 2007 – σ. 2-7.

17. Ησ. 6, 3.

ότητα ταυτίζεται μέ τόν Θεό καί ὄχι μέ τόν ἄνθρωπο ἤ τά ἱερά πράγματα, γίνεται πρόσωπο, καί μάλιστα στούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ταυτίζεται μέ τήν Ἁγία Τριάδα, μέ τήν ὁποία οἱ Πατέρες ταυτίζονται καί τό τρεῖς φορές ἅγιος τοῦ Προφήτη Ἠσαΐα. Ἡ ἁγιότητα, συνεπῶς, γιά τή χριστιανική πίστη δέν εἶναι ἀνθρωποκεντρική, ἀλλά θεοκεντρική, καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τά ἠθικά ἐπιτεύγματα τοῦ ἄνθρωπου, ὅσο σπουδαία καί ἄν εἶναι αὐτά, ἀλλά ἀπό τή δόξα καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν βαθμό τῆς προσωπικῆς σχέσεώς μας μέ τόν προσωπικό Θεό. (Γιά τόν λόγο αὐτό καί ἡ Θεοτόκος ὀνομάζεται «Παναγία» ἤ καί «Ὑπεραγία» – ὄχι γιά τίς ἀρετές Της, ἀλλά γιατί αὐτή, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον ἄνθρωπο, ἑνώθηκε προσωπικά μέ τόν ἅγιο Θεό δίνοντας σάρκα καί αἷμα στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ).

Ἡ ἁγιότητα λοιπόν δέν εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία ἀτομικό κτῆμα κανενός, ὅσο «ἅγιος» κι ἄν εἶναι κανείς στή ζωή του, ἀλλά θέμα σχέσεως προσωπικῆς μέ τόν Θεό. Ὁ Θεός κατά τήν ἐλεύθερη βούλησή Του ἁγιάζει ὅποιον Ἐκεῖνος θέλει[18], χωρίς νά ἐξαρτᾶται ὁ ἁγιασμός ἀπό κάτι ἄλλο, παρά μόνο ἀπό τήν ἐλεύθερη θέληση τοῦ ἁγιασμένου. Ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, οἱ ἄνθρωποι δέν συνεισφέρουμε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τήν προαίρεσή μας, χωρίς τήν ὁποία ὁ Θεός δέν ἐνεργεῖ, ὁ δέ κόπος καί ἡ ἄσκησή μας δέν παράγει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἁγιότητά μας, ἀφοῦ μποροῦν νά ἀποδειχθοῦν σκύβαλο χωρίς καμιά ἀξία.[19]

Αὐτή ἡ ταύτιση τῆς ἁγιότητας μέ τόν ἴδιο τόν Θεό, στή χριστιανική πίστη ὁδηγεῖ στή σύνδεσή της μέ τήν ἴδια τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἁγιότητα σημαίνει πλέον τό νά δοξασθεῖ ὁ Θεός ἀπό ὅλο τόν κόσμο. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὡς πρῶτο αἴτημα τῆς Κυριακάτικης προσευχῆς δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό «ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου». Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ προσευχή αὐτή εἶναι ἐσχατολογική, δηλαδή ἀναφέρεται στήν τελική κατάσταση τοῦ κόσμου, εἶναι σαφές ὅτι αὐτό πού ζητοῦμε στό «Πάτερ ἡμῶν» εἶναι νά δοξασθεῖ ὁ Θεός ἀπό ὅλο τόν κόσμο, νά ἔλθει ἡ στιγμή πού ὅλος ὁ κόσμος θά πεῖ μαζί μέ τά Χερουβείμ αὐτό πού εἶδε καί ἄκουσε ὁ Ἠσαΐας στό ὅραμά του: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου, ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις»[20]. Δηλαδή: *Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶσαι Κύριε τῶν Δυνάμεων, γεμάτος εἶναι ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ ἀπό τή δόξα σου, Σῶσε μας Ὕψιστε Θεέ.*

Οἱ ἅγιοι δέν ἐπιζητοῦν τή δική τους δόξα, ἀλλά τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δοξάζει τούς ἁγίους, ὄχι μέ τή δική τους δόξα, ἀλλά μέ τήν ἴδια Του τή δόξα. Οἱ ἅγιοι ἁγιάζονται καί δοξάζονται ὄχι μέ μία ἁγιότητα καί μία δόξα πού πηγάζει ἀπό μέσα τους, ἀλλά μέ τήν ἁγιότητα καί τή δόξα τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Ἁγιότητα σημαίνει μετοχή καί κοινωνία στήν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ – αὐτό σημαίνει ἄλλωστε θέωση. Κάθε ἁγιότητα πού στηρίζεται στίς ἀρετές μας, στήν ἠθική μας, στά προσόντα μας, στήν ἄσκησή μας κ.λπ. εἶναι δαιμονική, καί δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τήν ἁγιότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπό τίς παρατηρήσεις αὐτές γίνεται φανερό γιατί ἡ κατ' ἐξοχήν

18. Ρωμ. 11, 5.

19. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Κεφάλαια διάφορα Θεολογικά τε καί οἰκονομικά* , PG90,1209C.

20. Ἠσ. 6, 3.

πηγή τῆς ἁγιότητας βρίσκεται στή Θεία Εὐχαριστία.

Εἴπαμε ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη ἁγιότητα ἀπό ἐκείνη τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι οἱ ἅγιοι δέν διαθέτουν δική τους ἁγιότητα, ἀλλά μετέχουν στήν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι στήν Ἐκκλησία δέν ἔχουμε ἅγιους, παρά μόνον μέ τήν ἔννοια τῶν ἡγιασμένων.

Ὅταν τόν 4ο αἰώνα μ.Χ. γίνονταν συζητήσεις σχετικά μέ τή θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό κύριο ἐπιχείρημα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, γιά νά ἀποδείξει ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Θεός καί ὄχι κτίσμα, ἦταν ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ἁγιάζεται, ἀλλά μόνον ἁγιάζει. Ἄν ἁγιαζόταν, θά ἦταν κτίσμα, διότι τά κτίσματα, καί συνεπῶς καί οἱ ἄνθρωποι, δέν ἁγιάζουν, ἀλλά ἁγιάζονται. Ὁ Χριστός στήν ἀρχιερατική προσευχή Του, πού διασώζεται στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο καί τήν ἀκοῦμε στό πρῶτο ἀπό τά «δώδεκα Εὐαγγέλια» τῆς Μ. Πέμπτης, λέγει τή βαρυσήμαντη φράση πρός τόν Πατέρα: «ὑπέρ αὐτῶν (τῶν μαθητῶν καί τῶν ἀνθρώπων, κατ' ἐπέκταση) ἐγώ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καί αὐτοί ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ»[21], *δηλαδή: καί χάριν αὐτῶν ἐγώ ἁγιάζω τόν ἑαυτό μου γιά νά εἶναι καί αὐτοί ἁγιασμένοι διά τῆς ἀληθείας.* Τά λόγια αὐτά λέγονται λίγο πρίν ἀπό τό Πάθος καί σέ σχέση μέ τόν Μυστικό Δεῖπνο, ἔχουν δέ εὐχαριστιακό νόημα: ὁ Χριστός μέ τή θυσία Του ἁγιάζει ὁ ἴδιος (ὡς Θεός) τόν ἑαυτό Του (ὡς ἄνθρωπος) γιά ν' ἁγιασθοῦμε ἐμεῖς κοινωνώντας τό σῶμα καί τό αἷμα Του. Μέ τή συμμετοχή μας στή Θεία Εὐχαριστία ἁγιαζόμεθα, δηλαδή γινόμαστε ἅγιοι κοινωνώντας μέ τόν ἕναν καί μόνον ἅγιο, τόν Χριστό.

Ἴσως δέν ὑπάρχει πιό ἀποκαλυπτικό σημεῖο τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ τοῦ τί εἶναι ἁγιότητα, ἀπό τήν ἐκφώνηση τοῦ ἱερέως, ὅταν ὑψώνει τό Τίμιο Σῶμα λίγο πρίν ἀπό τή Θ. Κοινωνία: «τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», δηλαδή τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τό Αἷμα Του εἶναι ἅγια καί προσφέρονται στούς «ἁγίους», τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρός κοινωνίαν. Ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ στήν ἐκφώνηση αὐτή εἶναι συγκλονιστική, καί συνοψίζει ὅσα εἴπαμε πιό πάνω: «εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός». Ἕνας εἶναι μόνον ἅγιος, ὁ Χριστός –ἐμεῖς εἴμαστε ἁμαρτωλοί– καί ἡ ἁγιότητά Του, στήν ὁποία καλούμεθα νά συμμετάσχουμε καί ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, δέν ἀποβλέπει σέ τίποτε ἄλλο ἀπό τή δόξα τοῦ Θεοῦ (εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός). Τήν ὥρα ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία βιώνει τήν ἁγιότητα στό ἀποκορύφωμά της. Μέ τήν ὁμολογία «εἷς ἅγιος», κάθε ἀρετή μας καί κάθε ἀξία μας ἐκμηδενίζονται μπροστά στήν ἁγιότητα τοῦ μόνου ἁγίου. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά προσερχόμεθα στή Θ. Κοινωνία χωρίς προπαρασκευή καί ἀγώνα γιά τήν ἄξια προσέλευσή μας. Σημαίνει ὅμως ὅτι ὅσο καί ἄν προετοιμαστοῦμε, δέν γινόμαστε ἅγιοι προτοῦ κοινωνήσουμε. Ἡ ἁγιότητα δέν προηγεῖται τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας, ἀλλά ἕπεται. Ἄν εἴμαστε ἅγιοι πρίν κοινωνήσουμε, τότε πρός τί ἡ Θ. Κοινωνία; Μόνον ἡ μετοχή στήν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ μᾶς ἁγιάζει, καί αὐτό εἶναι πού μᾶς προσφέρει ἡ Θ. Κοινωνία. Ἀπό τήν παρατήρηση αὐτή πηγάζει μία σειρά ἀπό ἀλήθειες πού ἔχουν σχέση μέ τό θέμα μας.

Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι κατανοοῦμε μέ τόν τρόπο αὐτό, γιατί ὅπως ἀναφέραμε στήν ἀρχή τῆς ὁμιλίας μας, στίς ἐπιστολές τοῦ

21. Ἰω, 17,18-19.

Ἀποστόλου Παύλου ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνται «ἅγιοι», παρά τό ὅτι δέν χαρακτηρίζονται ἀπό ἠθική τελειότητα. Ἐφ' ὅσον ἁγιότητα γιά τούς ἀνθρώπους σημαίνει μετοχή στήν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτή προσφέρεται ἀπό τόν Χριστό, ὁ Ὁποῖος ὑπέρ ἡμῶν ἁγιάζει ἑαυτόν μέ τή θυσία Του, ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού μετέχουν στόν ἁγιασμό αὐτό μποροῦν νά καλοῦνται «ἅγιοι».

Μέ τήν ἴδια «λογική», στή γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας ἤδη ἀπό τούς πρώτους αἰῶνες καί τά στοιχεῖα τῆς Εὐχαριστίας ἔλαβαν τό ὄνομα «τά ἅγια» (πρβ. τά ἅγια τοῖς ἁγίοις»), παρά τό ὅτι ἀπό τή φύση τους δέν εἶναι ἅγια. Καί μέ τήν ἴδια αἰτιολογία ἡ Ἐκκλησία πολύ νωρίς ἐπίσης ἀπένειμε τόν τίτλο «ἅγιος» στούς ἐπισκόπους. Πολλοί σκανδαλίζονται σήμερα ὅταν λέμε «ὁ ἅγιος τάδε». Ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὄχι γιά τίς ἀρετές του, ἀλλά γιατί εἰκονίζει στή Θ. Εὐχαριστία τόν μόνον ἅγιο, ὡς εἰκών τοῦ Χριστοῦ καί ὡς καθήμενος εἰς τόπον καί τύπον Θεοῦ, κατά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο[22]. Ἡ θέση τοῦ ἐπισκόπου στή Θ. Εὐχαριστία εἶναι ἐκείνη πού δικαιολογεῖ τόν τίτλο «ἅγιος». Ὁ Ὀρθόδοξος λαός, πρίν ὑποστεῖ τή διάβρωση τοῦ εὐσεβισμοῦ, δέν εἶχε καμία δυσκολία νά χρησιμοποιεῖ τή γλώσσα τοῦ εἰκονισμοῦ, καί βλέπει τόν ἴδιο τόν Χριστό στό πρόσωπο ἐκείνου, πού τόν εἰκονίζει μέσα στή Θ. Λειτουργία, δηλαδή στόν ἐπίσκοπο.

Ἔτσι ἡ Θ. Εὐχαριστία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν «κοινωνία ἁγίων». Σ' αὐτήν ἀποβλέπει ἡ ἄσκηση τῶν ὁσίων, ἡ ὁποία δέν εἶναι ποτέ σκοπός, ἀλλά μέσο πρός τόν σκοπό, πού εἶναι ἡ εὐχαριστιακή κοινωνία. Τό σημεῖο αὐτό λησμονεῖται καί παραβλέπεται ἀπό πολλούς σύγχρονους θεολόγους, ἀκόμα καί Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι, ἰδιαίτερα στίς μέρες μας, τείνουν νά ταυτίσουν τήν ἁγιότητα μέ τήν ἄσκηση.

Ἡ περίπτωση τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγύπτιας ὅμως εἶναι εὔγλωττη. Ἐπί σαράντα χρόνια ἀσκήθηκε σκληρά γιά νά καθαρθεῖ ἀπό τά πάθη, ἀλλά ὅταν κοινώνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἀπό τόν ἅγιο, τότε ἐτελεύτησε τόν βίο ἔχοντας ἁγιασθεῖ. Ὁ σκοπός τῆς ἀσκήσεώς της ἦταν ἡ εὐχαριστιακή κοινωνία. Θά ἦταν ἁγία ἡ ὁσία Μαρία, ἄν εἶχε καθαρθεῖ ἀπό τά πάθη ἀλλά δέν εἶχε κοινωνήσει; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μᾶλλον ἀρνητική.[23]

Αὐτός ὁ πιό τέλειος εἰκονισμός τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τῆς καταστάσεως ἐκείνης, στήν ὁποία θά ἁγιάζεται καί θά δοξάζεται ἀπό ὅλη τήν κτίση αἰώνια καί ἀδιάκοπα ὁ «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ», μέ τήν συμμετοχή μας στή Θεία Εὐχαριστία, εἶναι γεγονός ἀληθινό καί πραγματικό καί ἀδιαπραγμάτευτο.

Αὐτό καλούμαστε νά ἐπιτελοῦμε μέσα στή σύγχρονη ἐποχή, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται πολύ συχνά ὡς μία ἐποχή ἐκκοσμικευμένη, ἄγευστη πνευματικά ἀπό τή παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὄχι γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀπῶν, ἀλλά γιατί ὁ ἄνθρωπος Τόν ἀφήνει ἔξω ἀπό τή ζωή του, καί δυστυχῶς πολλές φορές συνειδητά. Αὐτό συμβαίνει, γιατί ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαλέγει νά βαδίσει ἀπέναντι ἀπό τόν Θεό καί ὄχι δίπλα, γίνε-

22. Ἰγνάτιος, *Ἐπιστολή πρός Σμυρναίους* P.G. τόμος 5, σελ. 708 ἑξῆς.

23. Περιοδικό *ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*, ἀρ. φύλλου 187 – Νοέμβριος 2007 – σ. 2-7.

ται ἔλεγχος, μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἄνθρωπος νά μήν ἀναπαύεται τελικά στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ἀλλά σάν τό κακομαθημένο παιδί ἐπιδιώκει νά βγεῖ ἀπό αὐτήν, γιά νά ἀποδείξει ὅτι δέν Τόν ἔχει ἀνάγκη, καθώς ἡ ἀγάπη Του ἐκλαμβάνεται ὡς δέσμευση, στόν ἀντίποδα τῆς ἀσυδοσίας πού φέρνει ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ ὅλα γύρω μας, φωνάζουν καί μαρτυροῦν Χριστό, ὁ ἄνθρωπος προτιμᾶ νά κλείνει τά αὐτιά του, νά ἀποστρέφεται τά μάτια του καί νά ἐπιλέγει ἐν τέλει μία ζωή κενή ἀπό τή παρουσία τοῦ Θεοῦ, καί αὐτό γιατί ἡ ἁμαρτία παρουσιάζεται γλυκιά στόν ἄνθρωπο στήν ἀρχή, ἱκανοποιώντας τό ἐγώ του, στή συνέχεια ὅμως τόν ἀφήνει κενό καί μόνο, ἀποκομμένο ἀπό τόν Θεό καί τόν πλησίον του. Ἀπό τήν ἄλλη ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μᾶς εἶναι δύσκολη, ἀλλά ὄχι ἀνεφάρμοστη, καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά κάμψει τό ἐγώ του, νά περιορίσει τήν πλεονεξία του καί νά προτάξει τό ἐμεῖς, μέσα ἀπό μία κοινωνία προσώπων, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δέν πασχίζει νά ἱκανοποιήσει τόν ἐγωισμό του, ἀλλά ἀγωνίζεται καί προσφέρεται γιά τό καλό τοῦ ἄλλου, ἀκόμα καί ἄν γιά νά τό ἐπιτύχει χρειάζεται καί αὐτή ἀκόμα ἡ θυσία.

Ὁ ἄνθρωπος ἀδύναμος, ὄχι ἀπό τή φύση του, ἀλλά ἐξαιτίας τῆς διηρημένης σχέση του μέ τόν Θεό καί τῆς ροπῆς του πρός τήν ἁμαρτία, μεταπτωτικά πάντα, ἔχει ἀνάγκη ἀπό πρότυπα ἱκανά νά τόν ἀφυπνίσουν καί νά τόν βοηθήσουν στήν πορεία του πρός τήν κατά Χριστόν τελείωση. Στίς μέρες μας τά πρότυπα, τά ὁποῖα κατακλύζουν τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι μόνο πρός μίμηση εἶναι, ἀλλά καί πρός ἀποφυγήν. Δυστυχῶς ὅμως προάγονται ἀπό παντοῦ συνειδητά, γιατί δημιουργοῦν ἄβουλες ζωές ὑπάκουων ἀνθρώπων, καθιστώντας τούς δέσμιους τῶν παθῶν. Σπάνια γίνεται ἀναφορά σέ πρότυπα πού προάγουν τό *«καλόν κἀγαθόν»*[24] τῆς ἀρχαιότητας, καί πολύ σπανιότερα τά πρότυπα ἐκεῖνα πού ὁδηγοῦν στήν ὑπέρβαση καί τελειοποίησή του, μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ ἁγιότητα. Πρότυπα πού μποροῦν νά ὁδηγήσουν τόν ἄνθρωπο, πρός τήν τελείωση, στήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου *ἐν Χριστῷ*.

Σέ μία ἐποχή πνευματικά κενή ἄν ὄχι νεκρή, διαχρονικός καί βροντώδης ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου *«ἅγιοι γίνεσθαι»*[25] διασχίζοντας τήν βουβή ἀτμόσφαιρα καί ταράζοντας τήν νεκρική ἡσυχία τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία ἔχοντας ὡς ἀποστολή της μέσα στόν κόσμο νά φανερώνει τό Εὐαγγέλιο, νά εὐαγγελίζεται τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί τή φιλοθεΐα τοῦ ἀνθρώπου, διαλέγεται μέ τόν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς, καταθέτοντας τή δική της πρόταση. Ἡ Ἐκκλησία προβάλλει, χθές, σήμερα καί αὔριο τά δικά της πρότυπα, τά πρότυπά τῆς καθημερινῆς μαρτυρίας τοῦ Χριστοῦ, τά πρότυπα ἐκεῖνα πού εἶναι γεμάτα ἀπό ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον γιά τόν ἄλλο, τά πρότυπα ἐκεῖνα πού θυσιάζονται γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἄλλου.

Προβάλλει καθημερινά μέσα ἀπό τό ἁγιολόγιό της ἐκείνους πού ἐνδιαφέρθηκαν γιά ὅσους ὑπέφεραν, ἐκείνους πού βοήθησαν ὅσους πείνασαν, πού προσευχήθηκαν γιά κείνους πού χάθηκαν ἄδικα, πού ἀγωνίστηκαν γιά τή δικαιοσύνη τοῦ

24. «*...κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν καλὸν κἀγαθὸν εἰδέναι,...*» Πλ. Ἀπολογία Σωκράτους.

25. Α' Πέτρ. 1,16.

Θεοῦ, πού ἔδωσαν χαρά στούς ἀρρώστους, δύναμη στούς πονεμένους, πού μοιράστηκαν τόν πόνο τοῦ ἄλλου, γιά ν' ἀπαλύνουν λίγο τήν θλίψη τους, ἐκείνους πού ἔγιναν συγκηρυναῖοι στήν πορεία τοῦ ἄλλου. Τά πρότυπα ἐκεῖνα πού δείχνουν ὅτι εἶναι ἐφικτός ἕνας ἄλλος τρόπος ζωῆς, ἀπό αὐτόν πού ἡ κοινωνία προβάλλει, καί αὐτός εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ὁποία ἀνακαινίζει τόν ἄνθρωπο. Δέν τόν ἐπαναφέρει ἁπλῶς στήν πρό τῆς πτώσεως κατάσταση, ἀλλά ὑπερβαίνει καί αὐτόν ἀκόμα τόν παράδεισο, χριστοποιώντας τόν ἄνθρωπο μέ τήν κατά χάριν θέωσή του.

Ποῦ θά βρεῖ ὅμως ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, τά πρότυπα αὐτά;! Ἀρκεῖ νά στρέψει τό βλέμμα του στούς ἁγιογραφομένους τοίχους μίας ἐκκλησίας, νά ξεφυλλίσει ἕνα συναξαριστή καί θά δεῖ ἀνθρώπους χοϊκούς σάν ἐμᾶς, πού εἶδαν τήν ἁμαρτία, τήν γεύθηκαν μέσα στό σκοτάδι, ἀλλά τήν ἀποστράφηκαν ὅταν εἶδαν καί γεύθηκαν τό Φῶς, καί ἐργάστηκαν νά διατηρήσουν ζωντανό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μέσα τους καί νά τό μεταλαμπαδεύσουν καί στόν ἄλλο.

Ἡ ὕπαρξη τῶν Ἁγίων ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία ἀφηρημένη ἰδεολογία ἄσχετη μέ τά ἀνθρώπινα, ἀλλά τρόπος ζωῆς, πού βιώνεται ἐδῶ καί τώρα, παντοῦ καί πάντα. Καί αὐτό γιατί οἱ Ἅγιοι ἐνσαρκώνουν τήν ἀλήθεια, βιώνουν τήν πατρότητα τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτές τίς μέρες θυμήθηκα, μέ ἀφορμή ἄλλα γεγονότα, τήν φράση τοῦ Ἡροδότου, γιά τό ποιά εἶναι τά στοιχεῖα πού συγκροτοῦν ἕνα ἔθνος καί γράφει ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας, πώς αὐτά εἶναι τό «*ὁμόαιμον*», τό «*ὁμόγλωσσον*», τό «*ὁμόθρησκον*» καί τό «*ὁμότροπον*»[26]. Ἴσως αὐτά χρειάζονται καί σήμερα γιά νά ἑνωθεῖ καί πάλι ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ἐπαναπροσδιορίζοντας τόν σκοπό τῆς ὕπαρξής του, δίδοντάς του ὅμως αὐτή τήν φορά νέο περιεχόμενο. Συγκεκριμένα τό «*ὁμόαιμον*» εἶναι τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ὁποίου γινόμαστε κοινωνοί, τό «*ὁμόγλωσσον*» εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ Εὐαγγελίου, τό «*ὁμόθρησκον*» εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τέλος τό «ὁμότροπον» εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή.

Ἡ Ἐκκλησία μέσα ἀπό τή μυστηριακή ζωή Της προσφέρει στόν ἄνθρωπο τόν τρόπο καί τά μέσα γιά τήν σωτηρία καί τήν κατά χάρη μετοχή του στή ζωή τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀνακαινίζοντας τή ζωή του καί ἐπηρεάζοντας τήν ἄμεσα καί καθοριστικά, τόσο ὡς μέλους τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καί τῆς κοινωνίας πού ζεῖ. Οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν τήν ζωντανή ἀπόδειξη ὅτι ὁ Θεός φανερώνεται στόν ἄνθρωπο καί ὁ ἄνθρωπος μεταμορφώνεται στήν κοινωνία του μέ τόν Θεό καί αὐτό ἐπιδρᾶ σέ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς του. Οἱ Ἅγιοι ζώντας καί φανερώνοντας τήν ἐν Χριστῷ ζωή, τήν Ἁγιοπνευματική κοινωνία, προσφέρουν κριτήρια ζωῆς, μέ τά ὁποῖα διακρίνεται ἡ ἀλήθεια ἀπό τήν πλάνη, τό σημαντικό ἀπό τό ἀσήμαντο, τό περιττό ἀπό τό ἀπαραίτητο, βοηθώντας τόν ἄνθρωπο νά πορεύεται «*ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου*»[27] δηλαδή: *ἐάν βαδίσω καί περάσω διά μέσου σκοτεινῶν καί ἀποκρήμνων περιοχῶν καί ἐάν ἀντικρύσω τόν θάνατον, χωρίς νά φοβᾶται.*[28]

---

26. Ἡρόδοτος, Οὐρανία 144.

27. Ψαλμ. 22,4.

28. Βλ. σχετ. Ἱερομόναχος Γεννάδιος Μανώλης, Πεμπτουσία 30-10-2020.

Μέ τήν ἀπουσία αὐτοῦ τοῦ φόβου μόνασαν καί ἀσκήτευσαν, αἰῶνες τώρα, οἱ ἀδελφοί αὐτῆς τῆς παλαίφατης καί ἱστορικῆς Σταυροπηγιακῆς καί Πατριαρχικῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων.

Ἄν θελήσεις καί σύρεις ἀργά τά βήματά σου σ' Αὐτήν καί ἀφήσεις ἐλεύθερο τόν ἑαυτό σου, θά αἰσθανθεῖς ἀλλιώτικα, σάν νά πίνεις διψασμένος ἁγιασμό. Θά νοιώσεις πρωτόγνωρα, γιατί κάθε πέτρα, κάθε κελί, κάθε κτίσμα καί κάθε γωνιά ἔχουν νά σού ποῦν καί νά σού μηνύσουν καί νά σέ βεβαιώσουν ὅτι ὁ τόπος ὄχι μόνο ἱερός καί ἅγιος εἶναι ἀλλά καί ἐργαστήρι ἀγάπης καί Εὐαγγελικῆς ἀρετῆς ἀγκωνάρι.

Ἐδῶ αἰσθάνεσαι, ὅπως τότε καί σήμερα, πώς εἶναι τό καταφύγιο τῶν «κοπιόντων καί πεφορτισμένων[29]», βιώνεις τήν ἐμπειρία τῆς δοκιμασίας πνεύματος, σώματος καί ψυχῆς, ἀντιλαμβάνεσαι τήν μεγάλη ἀλήθεια, τήν ὁποία διατύπωσε στήν Πατριαρχή ἀπόδειξη ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις τοῦ 2020, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης μας, «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, κατά τήν βαθυστόχαστον ἔκφρασιν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, «Θεός κεκελευσμένος»[30] δηλαδή: *Ἔχει μέσα τοῦ τήν ἐντολή νά γίνει θεός* καί «ζῶον Θεούμενον»[31].

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Προύσης, σεβαστέ ἐκπρόσωπε τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ ἐπιδέξιου καί ἱκανοῦ οἰακοστρόφου Αὐτῆς κ.κ. Βαρθολομαίου, σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν ὡραία παρουσία σας, γιά τήν μεταφορά τῆς Πατριαρχικῆς εὐλογίας καί τοῦ Πατρικοῦ ἀσπασμοῦ. Μεταφέρετε, σᾶς παρακαλοῦμε, στόν Παναγιότατο Πατριάρχη μας, τίς ἄπειρες εὐχαριστίες μας γιά τόν ἐπιστηριγμό, τήν ἀγάπη, τήν Πατρική μέριμνα καί στοργή. Καί νά γνωρίζετε ὅτι, δέν λησμονοῦμε τό Μαρτυρικό Φανάρι, τό ὁποῖο γνωρίζει ἀπό πόνους καί ὀδύνες, ἀπό δάκρυα καί στεναγμούς, ἀλλά καί εἴμαστε πεπεισμένοι, ὅτι ἔχει μέσα Του τήν ἐμπειρία τοῦ Γολγοθᾶ ἀλλά καί ἐκείνη τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοφιλέστατε Ἅγιε Δορυλαίου καί ἅγιε Καθηγούμενε κ.κ. Δαμασκηνέ, μετά τῆς Θεοφιλοῦς συνοδείας σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέσης καρδίας γιά τήν τιμή αὐτῆς τῆς ὁμιλίας καί σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι, ἡ παρουσία τῆς Μονῆς σήμερα, μέσα σ' αὐτόν τόν ἀπεγνωσμένο κόσμο, εἶναι μία δημόσια ἐξομολόγηση, πού ἀποκαλύπτει ποιός εἶναι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν Πατρική Ἑστία, ἐκεῖ πού συναντᾶς τήν ἁγιοπατερική ἐμπειρία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, τήν διαρκῆ καί ἐν παρρησία μαρτυρία τῆς Ἀλήθειας καί τήν αὐθεντική, μά καί, ἐκφραστική καί ζωντανή ἐλπίδα τῆς Σωτηρίας.

Εἴσαστε ὄχι οἱ θεατές ἀλλά οἱ κοινωνοί τῆς ἀγάπης καί δέν ἀναπαύεστε στή σκιά τῆς ἀπόγνωσης ἀλλά στό λιοπύρι τῆς καλοσύνης, τῆς ἀρετῆς τῶν ἁγίων, πού εὔχομαι ὁλόψυχα, νά παραμείνετε τό πλουσιοπάροχό της ἁγιότητας ἀλλά καί ἀνεξάντλητο «ταμεῖον» Της.

29. Ματθ. 11.28.

30. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, *Εἰς τόν Μέγαν Βασίλειον Ἐπιτάφιος,* PG 36, 560.

31. Τοῦ αὐτοῦ, *Λόγος ΜΕ', Εἰς τό Ἅγιον Πάσχα,* PG 36, 632.

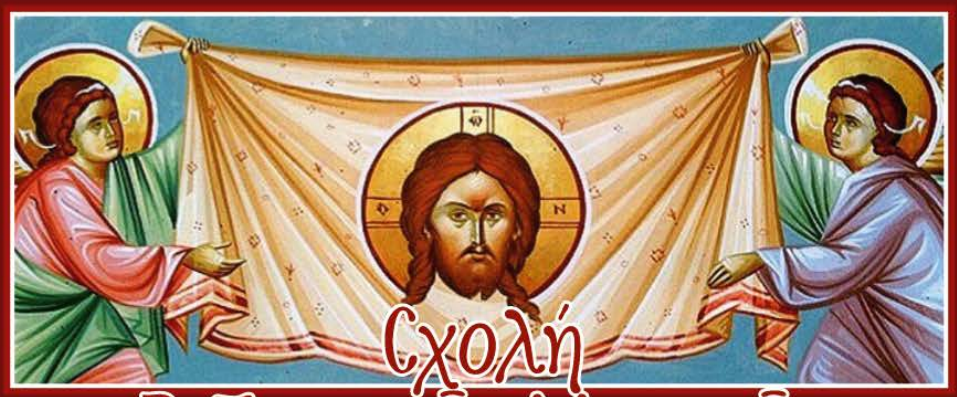

Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Παραδίδονται δωρεάν μαθήματα βυζαντινῆς Μουσικῆς, πενταετοῦς φοιτήσεως καί δίδονται πτυχία ἀναγνωρισμένα ἀπό τό κράτος.

Διευθυντής

Κωνσταντῖνος Στεφανάκης

τηλ: 28210 27823

Ἀντωνίου Γιάνναρη 2, Χανιά

Τό πνεῦμα τοῦ Ταρσιζίου

Νικόλαος Λεβέντης,
Θεολόγος (ΕΚΠΑ), ΜΑ Ἐπιστῆμες τῆς Ἀγωγῆς (EUC)

Ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος ἔζησε τόν 3ο μ.Χ. αἰῶνα στή Ρώμη –ἐπί τῶν αὐτοκρατόρων Οὐαλεριανοῦ καί Γαλιηνοῦ– καί ἦταν μαθητής τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Στεφάνου. Κάποια μέρα, κλήθηκε νά μεταφέρει ὡς ἱερόπαις τά Τίμια Δῶρα στούς φυλακισθέντες Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νά θανατωθοῦν. Στή πορεία πρός τίς φυλακές περικλώθηκε ἀπό εἰδωλολατρικό ὄχλο, ὁ ὁποῖος ἀπαιτοῦσε τήν παράδοση τῶν Τιμίων Δώρων σ' αὐτούς. Ὁ μικρός Ταρσίζιος ἀρνήθηκε καί ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου, παραδίνοντας τό πνεῦμα του στόν Κύριο. Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δέν παραδόθηκαν πότε στόν ἐθνικό ὄχλο, ἀφοῦ ἐξαφανίστηκαν μέ θαυματουργικό τρόπο μετά τήν μαρτυρική τελείωση τοῦ Ἁγίου. Ὁ εὐσεβής λαός ἔλαβε τό σῶμα τοῦ Ταρσιζίου καί τό ἐναπόθεσε στίς κατακόμβες τοῦ Ἁγίου Καλλίστου. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στίς 15 Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους. Σήμερα, τά ἱερά λείψανά του βρίσκονται στόν ρωμαιοκαθολικό ναό τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου στή Ρώμη.

Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ταρσιζίου εἶναι συγκλονιστικός. Σέ προκαλεῖ νά μετρήσεις τίς δικές σου δυνάμεις, νά ἀναρωτηθεῖς ἄν κι ἐσύ θά θυσιαζόσουν ὑπέρ τοῦ Θεοῦ. Στίς πράξεις συνήθως ὑστεροῦμε οἱ σύγχρονοι Χριστιανοί, ἐνῶ εὔκολα μιλᾶμε καί γράφουμε περί τῆς πίστης μας.

Ἡ ἡρωική στάση τοῦ Ταρσιζίου μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν μπορεῖ νά ἔχει δύο Θεούς (Πρβλ. Μτ. 6,24α) καί πώς ὁ Κύριός μας πρέπει νά κατέχει τήν πρωτοκαθεδρία τῆς ψυχῆς καί τοῦ νοῦ μας. Ἡ πρώτη ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι: *«ν' ἀγαπᾶς τόν Κύριον τό Θεό σου μ' ὅλη τήν καρδία σου, μ' ὅλη τήν ψυχή σου, μ' ὅλο του νοῦ σου καί μ' ὅλη τή δύναμή σου»* (Μκ. 12,30). Ὁ παιδομάρτυρας Ταρσίζιος ἀποτελεῖ ἄλλη μία ἀπόδειξη ὅτι ἡ ἐν λόγω ἐντολή μπορεῖ νά βιωθεῖ. Μέχρι καί τό σῶμα του τό θυσίασε γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ! Ἀνάμεσα στή διάσωση τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἤ τήν διάσωση τῆς ζωῆς του, ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος δέ δίστασε νά θυσιάσει τή ζωή του. Προστάτεψε τά Τίμια Δῶρα καί δέν τά παρέδωσε σέ ἄτιμους καί ἀσεβεῖς εἰδωλολάτρες.

Λείπει στίς μέρες μας αὐτό τό σθένος, ἴσως γιατί δέν τό διδαχθήκαμε ἀπό τά σπίτια καί τά σχολεῖα μας, ἴσως γιατί ἔχουμε τήν πολυτέλεια νά ζοῦμε σέ μία χώρα μέ ὑψηλότατα ποσοστά χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ὅποτε καί ἀφεθήκαμε στήν δεδομένη χριστιανοσύνη μας. Ὁ Ταρσίζιος ἀνατράφηκε μέ *«ἀγωγή καί συμβουλές πού ἐμπνέονται ἀπό τήν πίστη στόν Κύριο»* (Ἐφ. 6,4β). Σήμερα, οἱ νέοι λαμβάνουν παιδεία καί νουθεσία ἐν Κυρίῳ; Ἄν οἱ σημερινές οἰκογένειες δέν γεννοῦν μικρούς Ταρσίζιους καί μικρές Ταρσιζίες ἐν πνεύματι μᾶλλον ἔχουμε ἀποτύχει ὡς Ἐκκλησία. Συχνά κατηγοροῦμε τούς ἱερεῖς καί τούς ἱεράρχες, οἱ εὐθῦνες ὅμως βαραίνουν ὅλους μας, τούς θεολόγους, τούς ἰατρούς, τούς δικηγόρους, τούς δασκάλους, τούς πολιτικούς, καθέναν καί καθεμία πού ἀνήκει στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί δηλώνει Χριστιανός.

Ἕνα ἀνδρεῖο παιδί 12 ἐτῶν κατέστη Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας καί μεσιτεύει καί γιά δική μας σωτηρία. Μέ μόνα ὅπλα τήν πίστη καί τήν ἀγάπη γιά τόν Κύριό του θυσιάστηκε γιά χάρη Του, γιά νά μήν Τόν προδώσει παραδίδοντάς Τον στούς ἄνο-

μους ἐθνικούς, ὅπως ἀναφέρεται στό Ἀπολυτίκιό του. Ἔτσι, κατέστη *«μαρτύρων τό καύχημα»* αὐτός *«τῆς Ρώμης τό βλάστημα»*. Ὑπό ἀνάλογο θυσιαστικό πρίσμα ὀφείλουμε νά δοῦμε σύνολη τή ζωή μας. Νά προσεγγίσουμε λόγου χάρη τή νηστεία, τόν πόλεμο κατά τῶν παθῶν καί τῶν λογισμῶν μας, τήν σχέση μας τήν Ἐκκλησία ὡς μία θυσία ὑπέρ τοῦ Κυρίου· νά θυσιάσουμε τό φαγητό μας, τίς ἀνέσεις μας, τόν κυριακάτικο ὕπνο μας, τά χρήματά μας κ.λπ. στό βαθμό πού μπορεῖ καθένας μας (Πρβλ. Μτ. 13,23) ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ἐκτός καί ἄν προτιμᾶμε νά μᾶς πετροβολήσουν, νά μᾶς ξυλοκοπήσουν ἤ νά μᾶς σταυρώσουν. Ἡ θυσία εἶναι δεδομένη στή ζωή τοῦ Χριστιανοῦ, καί μόνο τόν τρόπο πού θά θυσιαστεῖ ἐπιλέγει!

Ὁ ἄνθρωπος ἔχοντας ἀνάγκη ποιμένα καλεῖται νά ἐπιλέξει ἀνάμεσα στό Χριστό καί τόν ἀντί-χριστό. Αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἐπιλογή πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος: νά εἶναι μέλος τοῦ ποιμνίου τοῦ Θεοῦ ἤ πρόβατο τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἐφήμερης παρούσας ζωῆς, τοῦ ὑλισμοῦ, τοῦ δικαιωματισμοῦ, τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς διαβολῆς, τῆς πορνείας κ.τ.ὅ. Μέση λύση δέν ὑπάρχει. Ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος ἐπέλεξε γιά ποιμένα τοῦ Χριστό. Ἐμεῖς;

Σέ μία ἐποχή πού τά πρότυπα ἀναζητοῦνται στήν τηλεόραση καί συνήθως κάθε ἄλλο παρά χριστιανικά εἶναι, ἀξίζει νά προβάλλουμε τόν Ταρσίζιο ὡς πρότυπο ζωῆς (στά σχολεῖα, στά σπίτια, στήν κοινωνία, στίς φιλικές συναθροίσεις μας). Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη αὐτοῦ του θυσιαστικοῦ πνεύματος καί ὑποχρέωση νά προστατέψουμε *τά ἅγια πράγματα ἀπό τούς σκύλους* (Μτ. 7, 6). Ἀξίζει νά γονατίσουμε μπροστά σέ αὐτό τό παιδί καί νά τό παρακαλέσουμε νά ἱκετεύει *«Χριστόν τόν Θεόν»* ὑπέρ τοῦ *«σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν»* (ἀπό τό Ἀπολυτίκιο τοῦ Ἁγίου Ταρσιζίου). Ἐμεῖς ἔχουμε τήν ἀνάγκη του, ἐκεῖνος σώθηκε. Ἐμεῖς χρειάζεται νά δεχτοῦμε τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὅπως ἕνα παιδί (Λκ. 18, 15-17), γιατί ἡ πύλη πού ὁδηγεῖ στή σωτηρία εἶναι στενή (Λκ. 13, 24). Χρειάζεται, λοιπόν, νά ταπεινώσουμε οἰκειοθελῶς τόν ἑαυτό μας. Μήπως καί στό τέλος, ἐμεῖς οἱ ἐνήλικοι μείνουμε ἐκτός της Οὐράνιας Βασιλείας, καί *στό σκοτάδι κλαῖμε καί τρίζουμε τά δόντια μας* (Πρβλ. Μτ. 8,10-12).

«Ὅποιος γίνει ἀφορμή νά κλονιστεῖ ἕνας ἀπ' αὐτούς τούς μικρούς πού πιστεύουν σ' ἐμένα, τό καλύτερο γι' αὐτόν εἶναι νά κρεμάσει μία μυλόπετρα στό λαιμό του καί νά πέσει στή θάλασσα» μᾶς λέγει ὁ Κύριος, στό κατά Μάρκον Εὐαγγέλιον (Μκ. 9, 42). Πόσα καί πόσα παιδιά ἔχουμε ὡς κοινωνία κλονίσει στή πίστη! Ἄραγε, ἔχουμε δακρύσει ἔστω καί λίγο γιά αὐτά; Καυχώμεθα, ὅτι προοδεύουμε ὡς κοινωνία καί ὡς Κράτος. Ὡστόσο, πρόοδος πού στερεῖται ἁγιότητος καί δέν ὁδηγεῖ στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του, συνιστᾶ προοδευτισμό καί εἶναι φορέας δαιμονικότητος.

Τό πνεῦμα τοῦ Ταρσιζίου εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο καλοῦμε νά ἔλθει καί νά σκηνώσει ἐντός μας, νά μᾶς καθαρίσει ἀπό κάθε κηλίδα καί νά σώσει τήν ψυχή μας, τό Πνεῦμα τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ζωῆς (Πρβλ. τό δοξαστικό τῶν Αἴνων τῆς Πεντηκοστῆς: *Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε...)*. Ὡς φορέας αὐτοῦ τοῦ πνεύματος, ὁ Ταρσίζιος ἦταν φυσικό νά μήν φοβηθεῖ ἐκείνους πού μποροῦσαν μονάχα νά πλήξουν τό σῶμα (Λκ. 12,4) καί ἔτσι χάνοντας τή ζωή του ἐξαιτίας Του τήν ἔσωσε (Λκ. 9,24). Ἐμεῖς πότε θά καταστοῦμε φορεῖς αὐτοῦ του πνεύματος;

Γιά τίς καινοδιαθηκικές ἀναφορές βλ. σέ:
Ἡ Καινή Διαθήκη. Σέ Μετάφραση στήν Δημοτική τῶν Γ. Γαλίτη, Ι. Καραβιδόπουλου, Π. Βασιλειάδη & Ι. Γαλάνη (2003). Ἀθήνα: Ἑλληνική Βιβλική Ἑταιρία.
Γιά τόν βίο τοῦ Ἁγίου Ταρσιζίου βλ. σέ:
Ὀρθόδοξος Συναξαριστής: https://www.saint.gr/769/saint.aspx [Προσπελάστηκε στίς 12/10/2021).

ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΜΑΤΗ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗ

(ΜΕΡΟΣ Α΄)

τοῦ **π. Ἰωάννου Κουκουράκη**
ἐφημερίου Ἐνορίας Μάλεμε Κυδωνίας

(Σᾶς παραθέτουμε τό Α΄ μέρος τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν ραδιοφωνική συνέντευξη μέ τόν γνωστό μουσικό-σύνθετη κ. Σταμάτη Σπανουδάκη, μέ θέμα: Συζητώντας μέ τόν Σταμάτη Σπανουδάκη γιά τήν ζωή του καί τήν μουσική, στό πλαίσιο τῆς ἐκπομπῆς "ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ").

Ποιές εἶναι μέχρι τώρα οἱ σημαντικές στιγμές τῆς ζωῆς σας πού θεωρεῖτε τόσο κομβικές καί ἔχετε νά θυμᾶστε;

Ἡ πρώτη σημαντική στιγμή τῆς ζωῆς μου ἦταν ὅταν γεννήθηκα, παρ' ὅλο πού δέν τό κατάλαβα καί ἄρχισα νά ὑπάρχω καί νά μπαίνω σέ αὐτήν τήν περιπέτεια τῆς ζωῆς καί νά ὁδεύω πρός τόν θάνατο. Ἡ δεύτερη σημαντική στιγμή τῆς ζωῆς μου θά ἔλεγα χωρίς ἀμφιβολία ἦταν τό 1974 ὅταν πίστεψα στό Χριστό καί ἄλλαξε ἡ ζωή μου.

Δηλαδή ἐγώ χωρίζω τήν ζωή μου σέ πρό Χριστοῦ καί μετά Χριστόν, δέν ἤμουν ἀπό παιδί χριστιανός, βεβαίως ἤμουνα μέ τήν ἔννοια τήν ἁπλή πού πηγαίνεις στήν Ἐκκλησία, σέ πάει ἡ μητέρα κ.τ.λ. ἀλλά πραγματικά γνώρισα τόν Χριστό τό 1974 καί ἄλλαξε ὅλη ἡ ζωή μου.

Ὅταν λέτε ἄλλαξε ἡ ζωή σας, δηλαδή τί ἀκριβῶς συνέβη;

Δηλαδή ἀπό τήν προηγούμενη ζωή ἐπειδή ἦταν τῆς δεκαετίας τό 1960 καί ἤμουνα χίπης καί γνώρισα μετά τά ναρ-

κωτικά καί ὅλη αὐτήν τήν ἱστορία πού ἕνας μουσικός τῶν ᾽60ς ζοῦσε, ἔφτασα τό ᾽74 νά γνωρίσω τόν Χριστό καί νά ἀρχίσω νά διαβάζω τήν Βίβλο νύχτα-μέρα, νά βρίσκω καί τίς ἀπαντήσεις μου, πού ἔψαχνα ὅλη μου τήν ζωή καί ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή εἶπα αὐτό πού θά κάνω εἶναι νά μιλάω γιά τόν Χριστό καί νά κάνω καί τή μουσική μου καί ἄν μποροῦσα νά συνδυάσω καί τά δύο, θά ἦταν τ᾽ ὄνειρό μου.

Εἶναι εὔκολο νά συνδυαστοῦν καί τά δύο;

Θά μοῦ ἄρεσε νά γράφω τόσο καλή μουσική πού ὅταν μέ ρωτᾶνε οἱ ἄνθρωποι «μά πῶς τό σκέφτηκες;» τότε νά λέω, ὁ Χριστός. Δηλαδή, ἡ μουσική μου νά εἶναι μπροστά καί ἡ πίστη μου μετά. Εἶμαι τῆς «Σχολῆς» τοῦ νά μήν μιλῶ γιά αὐτά τά θέματα ἄν δέ μέ ρωτᾶνε.

Καί ἡ τρίτη σημαντική στιγμή σας;

Ἡ 3η σημαντική στιγμή τῆς ζωῆς μου εἶναι ὅταν θά πεθάνω, ἐκεῖ πιά θά ἀρχίσει ἡ πραγματική ζωή μου κοντά στόν Χριστό... ἐλπίζω! Αὐτές οἱ τρεῖς λέω εἶναι οἱ πιό σημαντικές στιγμές τῆς ζωῆς μου.

Σᾶς παραθέσαμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν πολύ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη μέ τόν μουσικοσυνθέτη κ. Σταμάτη Σπανουδάκη, ὁ ὁποῖος μᾶς μίλησε μέ τόση γλαφυρότητα καί εἰλικρίνεια γιά τίς μεγάλες του ἀγάπες. Θά συνεχίσουμε καί στό ἑπόμενο ἄρθρο μας μέσα ἀπό τή συνέντευξη αὐτή πού μᾶς διδάσκει πολλά γιά τήν καθημερινότητά μας.

π. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΟΥΡΑΚΗΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ
Κ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΔΡΑΣΕΙΣ καὶ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἐπιμέλεια: Εὐστράτιος Χατζηδάκης, Διευθυντής Γραφείου Τύπου τῆς Ι.Μ.Κ.Α.

108 χρόνια ἀπό τήν Ἕνωση τῆς Κρήτης μέ τήν Ἑλλάδα

108 χρόνια συμπληρώθηκαν ἐφέτος ἀπό τήν Ἕνωση τῆς Κρήτης μέ τήν Ἑλλάδα.

Τό πρωί τῆς 1ης Δεκεμβρίου τελέσθηκε Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, στόν Μητροπολιτικό Ναό Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Μετά τήν Θεία Λειτουργία τελέστηκε μνημόσυνο γιά τόν Ἐλευθέριο Βενιζέλο καί τῶν σύν αὐτόν ἀγωνιστῶν καθώς καί ἐπίσημη Δοξολογία στήν ὁποία ἔλαβε μέρος καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιος, κληρικοί τῆς Μητροπόλεως, καθώς καί οἱ πολιτικές καί στρατιωτικές ἀρχές τοῦ τόπου.

Ἀκολούθησε πομπή μέ Κρητικούς νά κρατοῦν τήν ἑλληνική σημαία φτάνοντας στό Φρούριο τοῦ Φιρκᾶ γιά τήν ἔπαρσή της.

Πανηγυρικός ἑορτασμός τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στό Π.Β.Κ. καί στό Ν.Κ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός καί ἡ Ἁγία της Χριστιανοσύνης καί προστάτιδα τοῦ Πυροβολικοῦ Ἁγία Βαρβάρα ἑορτάστηκαν μέ τήν δέουσα μεγαλοπρέπεια στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό πού εἶναι ἀφιερωμένος στή μνήμη της, τό Σάββατο 4 Δεκεμβρίου, στό Πεδίο Βολῆς Κρήτης, μέ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, παρούσης τῆς στρατιωτικῆς καί πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἔγινε ἀποδέκτης πλήθους εὐχῶν ἀπό τούς παρευρισκομένους γιά τήν ὀνομαστική του ἑορτή.

Στή συνέχεια τελέστηκε ἐπίσημος Δοξολογία.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στό Ναύσταθμο Χανίων παρόντων τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Πρωτ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Γεωργίου Περάκη, τοῦ Στρατιωτικοῦ Ἱερέως Κυριάκου Μπαντουβεράκη, Κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως, τῶν Διοικητῶν καί τοῦ πολιτικοῦ καί στρατιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ναυστάθμου.

Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός γιά τόν Ἅγιο Νικόλαο στόν Βάμο καί στό Μεϊντάνι

Πανηγυρικά καί μέ κάθε λαμπρότητα τηρουμένων τῶν μέτρων γιά τήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος Νικόλαος στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό στό Βάμο Ἀποκορώνου ὅπου διακονεῖ ὁ π. Σπυρίδωνας Βαϊδάκης προεξάρχοντος τοῦ πανηγυρικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἑσπερινοῦ του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ καί στό Μεϊντάνι Χανίων ὅπου διακονεῖ ὁ π. Ἰωάννης Τσαπάκος, προεξάρχοντος τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ.

Τό παρών στήν Ἀκολουθία ἔδωσε πλῆθος εὐσεβῶν πιστῶν ἀνάμεσά των καί ὁ Δήμαρχος Ἀποκορώνου κ. Χαράλαμπος Κουκιανάκης.

Τό παρών στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ ἔδωσε καί ἐκεῖ πλῆθος κόσμου ἀνάμεσά τους Δημοτικοί καί Περιφερειακοί Σύμβουλοι τῆς πόλεως.

Πανηγυρικός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Νικολάου στήν Σούδα καί στήν Σπλάντζια Χανίων

Πανηγυρικά καί μέ κάθε λαμπρότητα ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος Νικόλαος πολιοῦχος στήν περιοχή τῆς Πάνω Σούδας ὅπου διακονεῖ ὁ Πρωτ. Κυριακός Κοντάκος, μέ πανηγυρική Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος καί Κληρικοί τῆς Μητροπόλεως.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε ἐπίσημη Δοξολογία στό Ναύσταθμο Σούδας προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου παρουσία τῆς πολιτικῆς καί στρατιωτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου μας.

Στόν ἱστορικό Ναό Ἁγίου Νικολάου στή Σπλάντζια Χανίων ὅπου διακονεῖ ὁ Πρωτ. Δημήτριος Λιόλιος ἱερούργησε ὁ Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός τελώντας πανηγυρική Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία στήν ὁποία ἔλαβαν Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως.

Ἑορτάστηκε ὁ Ὅσιος Παταπίος στή Χαλέπα Χανίων

Σέ κλίμα κατάνυξης, καί ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ καί παρουσία πλήθους Κληρικῶν καί κόσμου, τελέστηκε ἡ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία γιά τήν μνήμη τοῦ Ὁσίου Παταπίου τοῦ Θαυματουργοῦ στόν Ἱερό ναό πού βρίσκεται στόν περίβολο τοῦ Δημοτικοῦ Γηροκομείου Χανίων τήν Πέμπτη 8 Δεκεμβρίου.

Συνάμα, τελέστηκε μνημόσυνο στή μνήμη τῶν θυμάτων τοῦ ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος πού συνέβη τό 1969 καί τῶν θυμάτων τῆς ναυτικῆς τραγωδίας τοῦ Ε/Γ-Ο/Γ "Ἡράκλειον" στή Βραχονησίδα Φαλκονέρα.

Κατόπιν στό μνημεῖο πού ὑπάρχει στήν εἴσοδο τοῦ παλαιοῦ λιμανιοῦ τελέσθηκε ἐπιμνημόσυνη δέηση γιά τά θύματα τοῦ ναυαγίου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου.

Λαμπρός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στήν Μητρόπολή μας

Πανηγυρικά καί μέ κάθε λαμπρότητα καί μέ τά προβλεπόμενα μέτρα ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας στίς Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεως πού εἶναι ἀφιερωμένες στήν μνήμη του.

Στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό στήν περιοχή τῆς Ἁγίας Μαρίνας Χανίων ὅπου διακονεῖ ὁ Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Μητροπόλεως Πρωτ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Γεώργιος Περάκης, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός τέλεσε πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό καί κήρυξε γιά τόν θαυματουργό Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, συμπροσευχουμένων καί ἄλλων Πατέρων τῆς Μητροπόλεως.

Στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στήν περιοχή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χανίων ὅπου διακονοῦν ὁ π. Ἀλέξανδρος Ξηρουχάκης καί ὁ Πρωτ. Ἐμμανουήλ Τζατζάνης τελέστηκε ὁ πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ.

Λαμπρός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στήν Ἁγία Μαρίνα

Πανηγυρικά ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας στήν Ἐνορία Ἁγίας Μαρίνας ὅπου διακονεῖ ὁ Γενικός Ἀρχιερατικός της Μητροπόλεως Πρωτ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Γεώργιος Περάκης μέ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως μᾶς Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό Θεῖο Λόγο.

Πανηγυρικός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου

Λαμπρά καί μεγαλοπρεπῶς ἑορτάσθηκε ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος στό ὁμώνυμο Ἱστορικό Μοναστήρι στήν περιοχή Μουρνιές στά Χανιά ὅπου διακονεῖ ὁ Πρωτ. Ἰωάννης Δρακακάκης.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέσθηκε Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ ὁ ὁποῖος κήρυξε πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα καί τόν Θεῖο Λόγο.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς χοροστάτησε στόν πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό ὁ Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός κηρύττοντας τό Θεῖο Λόγο.

Ἐκδημία μακαριστοῦ Ἱερέως Ἀποστόλου Διαμαντούδη

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, μέ βαθύτατη θλίψη, ἀναγγέλλει τήν εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ Ἱερέως Ἀπόστολου Διαμαντούδη ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τήν Παρασκευή 17 Δεκεμβρίου, σέ ἡλικία 74 ἐτῶν.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως προκάλεσε θλίψη σέ ὅλη τήν Ἱερατική Οἰκογένεια τῆς Μητροπόλεως, τήν ὁποία τίμησε μέ τήν παρουσία του καί τήν ἱερατική του προσφορά καθώς καί στόν Ραδιοφωνικό μας Σταθμό «ΜΑΡΤΥΡΙΑ» μέ τό πλῆθος ἐκπομπῶν πού ἐπιμελοῦνταν.

Ὁ ἀείμνηστος π. Ἀπόστολος ὑπηρέτησε τήν τοπική Ἐκκλησία, στήν περιοχή τῆς Νέας Χώρας, μέ ἀγάπη καί ἀφοσίωση.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τελέστηκε τό Σάββατο στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Νέας Χώρας προβλεπομένων τῶν μέτρων γιά τήν πανδημία.

Χριστουγεννιάτικη προσφορά ἀγάπης ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μας!

Μέσα στό πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων καί εἰδικά αὐτή τήν δύσκολη περίοδο μέσα στήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ Ἱερά Μητρόπολη συνεχίζοντας τό φιλανθρωπικό της ἔργο, αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες μοίρασε κρέας καί διαφόρων εἰδῶν τρόφιμα, σέ ἑκατοντάδες οἰκογένειες καί ἄτομα πού ἀδυνατοῦν νά καλύψουν τίς βασικές ἀνάγκες σίτισής τους, σέ ἄτομα πού βιώνουν τήν ἀνεργία καί τόν κοινωνικό ἀποκλεισμό.

Τό Κεντρικό μας Συσσίτιο, ἔμπνευση καί ἐπιθυμία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, τό ὁποῖο λειτουργεῖ ὑπό τόν συντονισμό τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ, μέ τήν βοήθεια τοῦ ὑπεύθυνου κ. Εὐθυμίου Σημανδηράκη, τῆς μαγείρισσας κ. Μαρίας Αὐγέρου, καθώς καί ὁμάδας ἐθελοντῶν καί ἐθελοντριῶν, τήν ἀρωγή Κληρικῶν καί τήν εὐγενική προσφορά χορηγῶν τοῦ τόπου μας, ἐνίσχυσε τίς οἰκογένειες αὐτές πού πραγματικά ζοῦν στά ὅρια τῆς φτώχειας, ὥστε νά γεμίσουν καί ἐκεῖνες, τό γιορτινό τους τραπέζι.

Αὐτό εἶναι μέρος μόνο ἀπό τό ἔργο τοῦ φιλόπτωχου τό ὁποῖο ἐνισχύει ἄπορους συνανθρώπους μας προκειμένου νά καλύψουν τίς ἀνάγκες τους καί νά πληρώσουν χρέη καί λογαριασμούς, δαπανηρά χειρουργεῖα καί φάρμακα.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας εὐχαριστεῖ ὅλους τούς δωρητές πού ἡ συμπαράστασή τους πάντα εἶναι συγκινητική.

Χριστούγεννα στήν Ἱερά Μητρόπολή μας

Τό Σάββατο 25ης Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., ἑορτή τῆς κατά σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός προεξῆρχε τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Ὄρθρου καί τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Χριστουγέννων στόν Ἱερό Καθεδρικό Ναό Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εὐχόμενος σέ ὅλους καλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα καί τοῦ χρόνου οἱ συνθῆκες ζωῆς νά εἶναι εὐνοϊκότερες χωρίς τήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, ὥστε νά τά ἑορτάσουμε μέ μεγαλύτερη χαρά χωρίς τούς συνανθρώπους μας νά ταλαιπωροῦνται.

Πανηγυρικά ἑορτάσθηκε ὁ Ἅγιος Στέφανος στά Χανιά

Τόν Πρωτομάρτυρα καί Ἀρχιδιάκονο Ἅγιο Στέφανο τίμησε μέ ἡ τοπική μας Ἐκκλησία στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό στήν περιοχή τοῦ Κουμπέ Χανίων ὅπου διακονεῖ ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. Νεκτάριος Βαϊγκούσης.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος κατά τήν εἴσοδό του στό Ναό κόμισε καί τό ἱερό λείψανο τοῦ νέου Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀμφιλοχίου τοῦ Πάτμιου τό ὁποῖο ἔφερε ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων ὡς εὐλογία γιά τήν πανήγυρη αὐτήν.

Πρίν τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Σεβασμιώτατος κήρυξε τό Θεῖο Λόγο ἐνῶ εὐχαρίστησε τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Θεοφιλέστατο

Ἐπίσκοπο Δορυλαίου κ. Δαμασκηνό, γιά τό ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου πού ἦρθε ὡς εὐλογία στήν μεγάλη αὐτή ἑορτή, τήν ἀδελφότητα καί τόν προϊστάμενο τοῦ Ναοῦ π. Νεκτάριο καθώς καί ὅλο τό σεβαστό ἐκκλησίασμα.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου καί Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό Θεῖο λόγο.

Παράλληλα εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη κ. Δαμασκηνό, τούς κληρικούς, τόν προϊστάμενο τοῦ Ναοῦ καί τόν κόσμο πού διακονεῖ καθώς καί τό λαό πού ἦρθε νά προσευχηθεῖ στόν Πρωτομάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρίν τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας χειροθέτησε σέ ἐκκλησιάρχη τόν κ. Κωνσταντῖνο ὁ ὁποῖος διακονεῖ μέ ἀγάπη στό Ναό.

Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο γιά τήν πρώτη τοῦ ἔτους στήν Ἁγία Τριάδα

Μέ κάθε ἐπισημότητα καί συμμετοχή πλήθους πιστῶν προβλεπομένων τῶν μέτρων γιά τήν πανδημία ἑορτάστηκε ἡ Περιτομή τοῦ Κυρίου ἀλλά καί ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων.

Τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συλλείτουργου προεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εὐχήθηκε καλή καί εὐλογημένη χρονιά, μία χρονιά πού θά εἶναι καλύτερη ἀπό τήν προηγούμενη, μία χρονιά χωρίς πανδημία καί φόβο, πορευόμενοι ὅλοι κάτω ἀπό τή σκέπη τοῦ Θεοῦ, μέσα στό πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς συναλληλίας, τῆς συνυπάρξεως, τῆς δημιουργίας καί τῆς προσφορᾶς πρός τόν συνάνθρωπό μας.

Στή συνέχεια στό Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς τελέστηκε ἡ Ἀκολουθία κοπῆς Ἁγιοβασιλόπιττας, ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ ὁποῖος τήν εὐλόγησε καί ἐν συνεχείᾳ ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός, ἔκοψε τίς Ἁγιοβασιλόπιττες προσφέροντας τά πρῶτα κομμάτια στόν Χριστό, στήν Παναγία, στόν Ἅγιο Βασίλειο, στόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, στόν Σεβασμιώτατο, στόν Κλῆρο καί στήν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εὐχόμενος καί ἐκεῖνος σέ ὅλους νά διέλθουν τό νέο ἔτος μέ ὑγεία, δύναμη καί πνευματική χαρά, εὐχαριστώντας τόν Ποιμενάρχη μας, τούς κληρικούς καί ὅλο τόν κόσμο γιά τήν εὐλογημένη παρουσία τους στήν Μονή τήν εὐλογημένη αὐτή

ἡμέρα. Κατόπιν οἱ μοναχοί τῆς ἱερᾶς Μονῆς καί τά μέλη τῆς ἀδελφότητας ἔψαλλαν τά Πρωτοχρονιάτικα Κάλαντα στόν Σεβασμιώτατο καί σέ ὅλους τούς παρευρισκομένους.

Κυριακή πρό τῶν Θεοφανείων στήν Ἐνορία Κουνουπιδιανῶν

Τόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου στά Κουνουπιδιανά Ἀκρωτηρίου ἐπισκέφτηκε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός τήν Κυριακή πρό τῶν Φώτων.

Ὁ Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στόν Ὄρθρο καί προεξῆρχε τῆς Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παν/του Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Νικηφόρου Εἰκοσιδέκα καί ἄλλων Ἱερέων.

Η Δεσποτική ἑορτή τῶν Θεοφανείων στήν Μητρόπολή μας

Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα καί μεγαλοπρέπεια ἑορτάστηκαν σήμερα, Πέμπτη 6 Ἰανουαρίου 2022 τά Θεοφάνεια στήν Ἱερά Μητρόπολη.

Στήν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου προεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος κήρυξε τό Θεῖο Λόγο ἐξηγώντας μέ ἁπλό τρόπο τούς συμβολισμούς τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων καί τή σημασία τοῦ Ἁγιασμοῦ στή ζωή μας. Κλείνοντας εὐχήθηκε Καλή Χρονιά, Χρόνια Πολλά καί Θεοφώτιστα, εὐχόμενος καί προσευχόμενος νά φύγει γρήγορα ἡ φονική πανδημία πού ταλανίζει τόν κόσμο.

Στήν συνέχεια τελέστηκε ὁ Μέγας Ἁγιασμός παρουσία τῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου μας, καί πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν τηρουμένων τῶν μέτρων γιά τήν πανδημία.

Στή συνέχεια ἀκολούθησε ἡ Τελετή Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων στόν παλαιό Λιμένα Χανίων ὅπου πραγματοποιήθηκε μέ ἁπλότητα χωρίς τήν παρουσία κόσμου.

Πανηγυρικός ἑορτασμός στήν Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Κορακιῶν

Τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο καί Βαπτιστή τοῦ Κυρίου, τό ἱερό πρόσωπο μέ τό ὁποῖο κλείνει τό ἅγιο δωδεκαήμερο, τίμησε μέ τήν τέλεση Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ ὁμώνυμη Ἱερά Μονή στίς Κορακιές Ἀκρωτηρίου.

Τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προέστει ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός, συμπροσευχουμένου τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου καί Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως κ. Δαμασκηνοῦ, τῆς Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Χρυσοπηγῆς Γερόντισσας Θεοξένης καί τῆς Καθηγουμένης τῆς Μονῆς Γερόντισσας Θεοφόρας μετά τῆς ἀδελφότητος.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος εὐλόγησε καί τίς Ἁγιοβασιλόπιττες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐν συνεχείᾳ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος τίς Σταύρωσε ἀφιερώνοντας τά πρῶτα κομμάτια στόν Χριστό, στήν Παναγία καί τόν Τίμιο Πρόδρομο.

Στό Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς ὁ Σεβασμιώτατος εὐχήθηκε καλή καί εὐλογημένη χρονιά στήν Γερόντισσα καί στήν ἀδελφότητα καί ὅλοι μαζί ἐπεφύλασσαν καί μία ἔκπληξη στόν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων πού ἑόρταζε τήν γενέθλιο ἡμέρα του. Παράλληλα Μοναχοί καί μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τραγούδησαν στούς Ἀρχιερεῖς καί στίς Γερόντισσες παραδοσιακά τραγούδια.

Ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης

Τό Σάββατο 15 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἑορτάσθηκε ἡ ἱερά μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ διά Χριστόν πτωχοῦ, τοῦ Καλυβίτου, στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό στό Κυρτωμάδο Κυδωνίας, ὅπου διακονεῖ ὁ Πρωτ. Νικόλαος Λαδόπουλος.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό Θεῖο Λόγο, ἀναφερόμενος στή βιωτή τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς Παρασκευή 14 Ἰανουαρίου τελέσθηκε πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε γιά τόν Ἅγιο Ἰωάννη καί τήν ἐνάρετη ζωή του.

Κυριακή ΙΒ΄ Λουκᾶ στόν Ἅγιο Νεκτάριο Χανίων

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νεκταρίου στά Παχιανά Χανίων χοροστάτησε τοῦ Ὄρθρου καί προέστη τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός, τήν Κυριακή ΙΒ΄ Λουκᾶ.

Στήν Θεία Λειτουργία ἔλαβε μέρος ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἀμφιλόχιος Παπαγιαννάκης καθώς καί ἄλλοι Κληρικοί.

Ἐτελέσθη ἐπίσης τό ἱερό μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ π. Χρυσάνθου Σταυρουλάκη πού διακόνησε τόν ἐν λόγῳ Ναό ἐπί πολλά χρόνια, τῆς μακαριστῆς Δέσποινας πού διακόνησε στά Ἱδρύματα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καί ἄλλων κεκοιμημένων ἀδελφῶν.

Πανηγυρικός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στήν Μητρόπολή μας

Μέ περισσή εὐλάβεια καί ἱεροπρέπεια, τίμησαν οἱ ὅπου γῆς χριστιανοί «τόν φωτισθέντα ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσιν, τόν πεπλησμένον χαρισμάτων ἐνθέων, τόν καθαρόν τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, τόν Ἄγγελον τόν ἐπίγειον, τόν βροτόν τόν οὐράνιον, τόν τῆς παρθενίας διδάσκαλον καί τῶν ἀσκητῶν τόν ἀρχηγόν», τόν ὅσιο πατέρα ἡμῶν Ἀντώνιον.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 16 Ἰανουαρίου, τελέστηκε στήν γραφική περιοχή τῶν ὀρεινῶν Λάκκων Κυδωνίας ὅπου διακονεῖ ὁ Πρωτ. Στυλιανός Παπαδιός, στόν ὁμώνυμο πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ.

Ἀρκετοί ἦταν οἱ πιστοί, πού προσῆλθαν στόν ναό, γιά νά ζητήσουν τήν βοήθεια τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ὁσίου τῆς Ἐκκλησίας μας, νά ἀσπαστοῦν μέ εὐλάβεια τήν ἱερή

εἰκόνα του καί νά κλίνουν γόνυ δεήσεως πρός τόν προστάτη τῶν ἀγωνιζομένων πιστῶν.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβασμιώτατος, μετέβη στό Μάλεμε Κυδωνίας ὅπου στόν πανηγυρίζοντα ἐνοριακό ναό τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, χοροστάτησε στόν Ὄρθρο, εὐλόγησε τούς προσφερθέντες ἄρτους, προεξῆρχε κατά τή Θεία Λειτουργία καί κήρυξε τόν θεῖο λόγο.

Πρό τῆς Ἀπολύσεως, μετά ἀπό πρόταση τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας π. Ἰωάννου Κουκουράκη, ὁ Σεβασμιώτατος προέβη στήν χειροθεσία δύο Ἱεροψαλτῶν τοῦ κ. Παντελεήμονος καί τοῦ κ. Βασιλείου Ζέλιου, οἱ ὁποῖοι διακονοῦν στό ἱερό ἀναλόγιο τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τοῦ Ἱερέως Ἀποστόλου Διαμαντούδη

Τό τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τοῦ σεμνοῦ καί ἱεροπρεποῦς Ἱερέως Ἀποστόλου Διαμαντούδη τέλεσε τήν Κυριακή 23 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Ἐνοριακό Ναό Ἁγίας Αἰκατερίνης Νέας Χώρας, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ.Δαμασκηνός. Τοῦ Μνημοσύνου προηγήθηκε Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία. Ὁ Σεβασμιώτατος μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἐξῆρε τό ἦθος, τήν ἀκεραιότητα, τήν σεμνότητα καί τήν ἀφοσίωση τοῦ ἐκλιπόντος κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος διηκόνησε τό ἱερό Θυσιαστήριο γιά πολλά χρόνια καί ἐργάσθηκε φιλότιμα γιά τήν πνευματική καλλιέργεια καί πρόοδο τοῦ πιστευθέντος εἰς αὐτόν ποιμνίου.

Χειροθεσία Ἱεροψάλτου στίς Βρύσσες Ἀποκορώνου

Στόν Ἱερό Ναό Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στίς Βρύσσες Ἀποκορώνου ὅπου διακονεῖ ὁ Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Δ΄ Ἀρχιερατικῆς Περιφέρειας Πρωτ. Ἐμμανουήλ Βαλσαμάκης, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου καί Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Μητροπόλεως κ. Δαμασκηνός, πρό τῆς Ἀπολύσεως τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Σαββάτου 29 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. προέβη μέ τίς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, στήν χειροθεσία στό βαθμό τοῦ Ἱεροψάλτου τοῦ κ. Σπυρίδωνος Καμαριανάκη ἑνός νέου πού διακονεῖ ἐπί σειρά ἐτῶν στό ἱερό ἀναλόγιο καθώς καί στόν Ἱερό Ναό.

Στό κήρυγμά του, ὁ Θεοφιλέστατος εὐχήθηκε στό νέο ἱεροψάλτη νά εἶναι ἄξιος καί ἀναφέρθηκε στά χαρίσματα πού δίδονται μέσα στήν Ἐκκλησία γιά τήν καλύτερη διακονία τῶν πιστῶν, τονίζοντας ὅτι ἕνα ἀπό αὐτά εἶναι καί τό «χάρισμα – ἀξίωμα» τοῦ Ἱεροψάλτου.

Παράλληλα μετέφερε τίς εὐχές καί εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ καί εὐχαρίστησε τόν κλῆρο καί τόν εὐσεβῆ λαό τοῦ Κυρίου πού ἔλαβε μέρος στήν ὄμορφη αὐτή Θεία Λειτουργία στήν γραφική ἐνορία τῆς Μητροπόλεως.

Στήν Θεία Λειτουργία ἔλαβαν μέρος ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρυδίου Παν/τος Ἀρχιμ. Ἱερεμίας Χλιαρᾶς καθώς καί κληρικοί ὅμορων Ἐνοριῶν τοῦ Ἀποκόρωνα.

Ρασοφορία Μοναχῶν στήν Ἱ.Π.Ο. Μονή Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων

Μέσα σέ κλίμα πνευματικῆς χαρᾶς καί ἔντονης συγκίνησης τελέστηκαν τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 6 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Ἁγίας Τριάδος τῶν Τζαγκαρόλων οἱ μοναχικές ρασοφορίες τῶν δοκίμων μοναχῶν Γεωργίου Τερζίδη καί Γεωργίου Γρηγοράκη, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τά ὀνόματα Βαρθολομαῖος, πρός τιμήν τῆς Α.Π.Θ. Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου ὁ πρῶτος καί Ἀθανάσιος πρός τιμήν τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Προηγουμένου τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἀκολουθία τῆς ρασοφορίας τελέστηκε προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ στό τέλος τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐνῶ ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός ἔδωσε τά ὀνόματα στούς δύο Μοναχούς.

Παρέστησαν, μεταξύ ἄλλων, ἔμπλεοι συγκίνησης, οἱ γονεῖς τῶν νεοκαρέντων καί λοιποί καί συγγενεῖς καί φίλοι τους.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε πατρικούς λόγους καί πνευματικές νουθεσίες στούς νέους μοναχούς, ὑπογραμμίζοντας καταρχάς τήν ἀξία τοῦ μοναχισμοῦ στή σύγχρονη ἐποχή.

Ἐξέφρασε δέ τή μεγάλη χαρά τοῦ ἰδίου καί σύσσωμης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, γιά τό γεγονός ὅτι δύο νέοι ἄνθρωποι μέ πολλά πτυχία καί σπουδές, μετά ἀπό ὥριμη σκέψη καί περισυλλογή, ἀποφάσισαν νά εἰσέλθουν στόν μοναχισμό, ἀφιερώνοντας τή ζωή τους στόν Χριστό καί τήν Ἁγία τοῦ Ἐκκλησία.

Μέ τό νά γίνει κάποιος μοναχός, δέν σημαίνει πώς χάνει τήν ζωή του, δέν σημαίνει ὅτι χάνεται, δέν σημαίνει ὅτι ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν κόσμο, σημείωσε μεταξύ ἄλλων, ἀπευθυνόμενος στούς δύο μοναχούς ὁ Σεβασμιώτατος. Ἀπεναντίας, σημαίνει ὅτι κοιτάζει μπροστά, κοιτάζει τήν αἰωνιότητα καί προσπαθεῖ νά παρασύρει μαζί του, στήν αἰωνιότητα καί στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὅλους τούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι Τόν ἀκολουθοῦν.

Στή συνέχεια, ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός, ἔδωσε τήν εὐχή του στούς δύο Μοναχούς καί στό Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη κ. Δαμασκηνό, τούς Κληρικούς τῆς Μητροπόλεως καί ἄλλων Μητροπόλεων πού παρέστησαν στόν Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό καί στήν πρώτη ρασοφορία τοῦ ἔτους, τόν Παν/το Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἀμφιλόχιο Παπαγιαννακή, τόν Παν/το Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μάξιμο Αὐγερινό καί τόν Παν/το Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Νικηφόρο Εἰκοσιδέκα, πού ἔλαβαν μέρος στίς Ἀκολουθίες καθώς καί ὅλη τήν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τούς πολλούς Καθηγουμένους καί τίς Γερόντισσες Ἱερῶν Μονῶν ἀπό ὅλη τήν Κρήτη, τούς Ἱεροψάλτες καί τούς ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού συμμετεῖχαν στήν πνευματική χαρά τῶν νέων Μοναχῶν καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐκδημία τοῦ Ἰωάννου Τσιτσιρίδη 7/2/22

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, μετά βαθείας κατ' ἄνθρωπον θλίψεως, ἀναγγέλλει τήν εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Τσιτσιρίδη, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τήν Δευτέρα, 7 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.

Ὁ μακαριστός ἱερεύς ὑπῆρξε ζωντανό παράδειγμα ταπεινοφροσύνης, ἁπλότητας, λιτότητας, ἀκακίας, πραότητας, ἀγάπης, φόβου Θεοῦ καί πίστεως.

Ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης διηκόνησε ἐπί δεκαετίες, μέ ὑποδειγματική ἀγάπη, ἀφοσίωση καί ἐκκλησιαστικό φρόνημα, τό ἐμπιστευθέν εἰς αὐτόν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας λογικό ποίμνιο. Ἐπίσης κράτησε συντροφιά στούς ἀκροατές τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας μέ τίς ἐξαιρετικές θεολογικές ἐκπομπές του.

Ἡ Ἐξόδιος ἀκολουθία τελέστηκε τήν Τρίτη 8 Φεβρουαρίου στίς 12:30 μ.μ. στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Στεφάνου Χανίων καί ἡ ταφή του στήν Ἐνορία Ἀσκύφου τόπο καταγωγῆς τοῦ μακαριστοῦ.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

Πανηγυρικός ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί χειροθεσία Πνευματικοῦ

Λαμπρά ἑορτάστηκε ὁ Ἅγιος καί Θαυματουργός Χαράλαμπος στίς Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεως πού φέρουν τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου.

Στόν ὁμώνυμο Ναό στό Κόκκινο Χωριό Ἀποκορώνου ὅπου διακονεῖ ὁ π. Ἀθανάσιος Καψαλάκης καί ὅπου Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς περιοχῆς εἶναι ὁ Πρωτ. Μιχαήλ Βλαβογιλάκης, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός τέλεσε τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τόν πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό παρουσία κληρικῶν καί πλήθους πιστῶν ἀνάμεσα τῶν καί τοῦ Δημάρχου Ἀποκορώνου κ. Χαράλαμπου Κουκιανάκη.

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Χαραλάμπους Χανίων ὅπου γιά ἕκτη συνεχόμενη φορά τελοῦνται Χαραλάμπεια χοροστάτησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου καί Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Μητροπόλεως κ. Δαμασκηνός πλαισιούμενος ἀπό τόν Γενικό Ἀρχιερατικό της Μητροπόλεως Πρωτ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Γεώργιο Περάκη καί κληρικούς τῆς Μητροπόλεως καί ἄλλων Μητροπόλεων.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε Ἀρχιερατικό συλλείτουργο προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου καί Συλλειτουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου.

Πρίν τό πέρας τῆς Ἀκολουθίας ὁ Σεβασμιώτατος προχείρισε σέ Πνευματικό τόν π. Στυλιανό Σταγάκη ὁ ὁποῖος μαζί μέ τόν διάκονο π. Ἐλευθέριο Ξαγοραράκη συνεχίζουν ὅπως εἶπε ἄξια τό ἔργο τοῦ νῦν Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου πού διακόνησε γιά πολλά ἔτη καί ἔκανε τό ναό στολίδι στήν ἐνορία Λενταριανῶν.

Λαμπρός ἑορτασμός τῆς "Κυρᾶς τῶν Ἀθηνῶν"

Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα καί πάσα ἐκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια ἑορτάστηκε τό Σάββατο 19 Φεβρουαρίου 2022 ἡ μνήμη τῆς "Κυρᾶς τῶν Ἀθηνῶν" Ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Χανίων ὅπου διακονεῖ ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἀμφιλόχιος Παπαγιαννάκης μέ Συνεφημέριο τόν π. Ἐμμανουήλ Μηλιάκη. Πλῆθος πιστῶν ἀπό κάθε γωνία τῆς πόλεως, συνέρρευσε καί ὑπερπλήρωσε τόν Ἱερό Ναό προκειμένου νά λάβει τή χάρη καί τήν εὐλογία τῆς Ἁγίας.

Στήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρ-

χης κ. Δαμασκηνός, πλαισιούμενος ἀπό τούς ἐφημέριους τοῦ Ναοῦ καί πλειάδα Ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τελέστηκε ὁ πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός προεξάρχοντος τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Μητροπόλεως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ.

Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός: "ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος χρησιμοποίησε τά χαρίσματά του πρός Δόξαν Θεοῦ"

Ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποινενάρχου κ. Δαμασκηνοῦ, τελέστηκε τήν Τετάρτη 23 Φεβρουαρίου 2022 ἡ πανηγυρική Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Παντελεήμονος στό Κόκκινο Μετόχι ὅπου διακονεῖ ὁ π. Εὐάγγελος Γενάρης.

Ὁ Σεβασμιώτατος στήν ὁμιλία του ἀναφέρθηκε στά χαρίσματα πού ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος, τό ὁποῖα εἶναι ἐκεῖνα πού μπορεῖ νά σηκώσει καί μπορεῖ νά προσφέρει στούς ἄλλους ἀνθρώπους. Καί ἡ χάρις αὐτή πού βιώνουμε ὅλοι μας εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται καί μᾶς ὁδηγεῖ ὅλους μας μέσα στήν Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ. Καί ὅλα τά χαρίσματα πού δεχόμαστε πρέπει νά τά χρησιμοποιοῦμε γιά τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ ὅπως ἔκανε καί ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος καί ὅπως ἔκαναν καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Παράλληλα ἀναφέρθηκε καί στά 100 χρόνια πού συμπληρώνονται ἐφέτος ἀπό τήν Μικρασιατική καταστροφή ἐνθυμούμενοι ὅλοι τά γεγονότα αὐτά ἀπό τήν μία τῆς σκληρότητος τῶν περιστάσεων καί ἀπό τήν ἄλλη τῆς εὐλογίας καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, εὐχόμενοι νά μήν ἐπαναληφθοῦν τέτοιες θλιβερές σελίδες σέ κανένα κεφάλαιο ἱστορίας.

Ανακοινωθέν της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδ
Εκκλησίας Κρήτης 22/8/20

Σύναξη Νέων στην Ι. Μονή Χρυσοπηγής

Μία συγκινητική, εκατοντάδων νέων, πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 29 Δεκεμβρίου η Σύναξη Νέων στη Μονή της Ιερής Παναγιας και Σταυροπηγιακής Μονής Χρυσοπηγής, στην Αγία Κυριακή.

Νωρίς το πρωί τελέστηκε Πολυαγρυπνία Συλλειτουργούν, καταμεσής του Σεβασμιωτάτου Γαυλιτάνων κ. Δαμασκηνού, Συλλειτουργούντων του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ιερισσού κ. Ιερωνύμου και του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνού, συμπροσευχομένων του Σεβασμιωτάτου

Λαμπρός εορτασμός της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού στην Μητρόπολη μας

"Πατριάρχης Βαρθολομαίος" ένα ιστορικό Ίδρυμα μελέτης και ερευνών στην Ι.Μ.Α.Τριάδος των Τζαγκαρόλων

Την ωρα και ευκαιρια να συνεχισει τους αγωνες για το καλο της ιερας Μονης Αγιας Τριαδος των Τζαγκαρολων εξεφρασε ο Παναγιωτατος Οικουμενικος μας Πατριαρχης κ.κ. Βαρθολομαιος στις πρόσφατα

Δορυλαίου Δαμασκηνός: «ο Τίμιος Σταυρός είναι η

Η Εορτή της Πεντηκοστής και Εσπερινός της Γονυκλισίας στην Ι.Μ. Αγίας Τριάδος των Τζαγκαρόλων

Την μεγάλη δεσποτική εορτή της Πεντηκοστής, ημέρα κατά την οποία η Αγία μας Εκκλησία μας εορτάζει την Γενέθλιο ημέρα της, πανηγύρισε με κάθε λαμπρότητα και ιεροπρέπεια η Ιερά

Μητροπολίτης Δαμασκηνός: «Η Εκκλησία μας είναι ένας ζωντανός και δυναμικός οργανισμός...»

Πανηγυρικά και με κάθε λαμπρότητα εορτάσθηκε η εορτή των πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στα Χανιά.

ἐπισκεφθεῖτε
τὴν ἱστοσελίδα τῆς Μητροπόλεώς μας
www.imka.gr